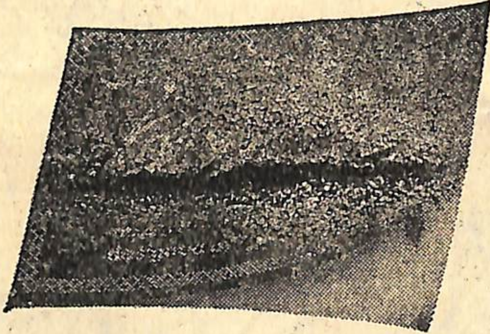

— Kalk, gidelim ayol... Böyle çırılçıplak kalacaksınız, yâni soyulacaksınız demek istiyor!

Sizin için de bir Beymen var.

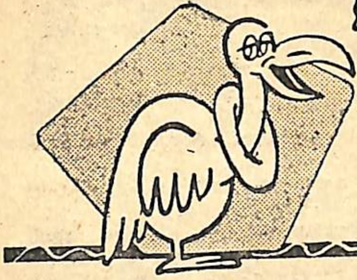
Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

"Seçkinlerin giyimi"

Yıl: 54 Cilt: 30 Sayı: 1 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 31 Aralık 1975 • Fiyatı 250 Krş.

KADIN YILI BİTERKEN

ESKİ çağlardan beri bütün uygarlıklarda belli başlı iki kadın kavramı olagelmiş. Birincisi verimliliğin, doğurganlığın simgesi olan kadın; ikincisi de zevk kaynağı kadın. Analık ve Aşk tanrıçaları... Daha başka deyişle; ya «çocuk makinesi» olarak, yada «aşk oyuncağı» olarak görülmüş kadın.

Yıllar geçip yaşama koşulları değişimler geçirdikçe bunlara zaman zaman «bedava işçi», «bulunmaz hizmetçi», «dadı», «aşçı» v.b. nitelemeleri eklenmiş. Gözü açılmaya başlamış sonunda. Kadınlar toplumda söz sahibi olmak, sorumlulukları erkeklerle paylaşmak, erkeklerden üstün değilse de onlarla eşit görülmek yollarını aramaya başlamışlar.

Köklü alışkanlıklar ve görenekler hangi düzeyde olurlarsa olsunlar, kolayca silkelenip atılamazlar. Bunların değiştirilmeleri ya zaman alır, yada sancılı fakat çabuk yöntemlerle olur.

Kadın sorunları, batı ülkelerindeki görünümüyle bize lüks bir dert olarak yansıyor. Bu şanslı dişilere rahat batıyormuş, bulup da bunuyorlarmış gibi geliyor. Oysa sorun yalnız kafada değil. Bir de ekonomik yönü var. Çalışan kadınlar kendileriyle aynı işi yapan erkeklerden daha düşük ücret almaktan; aynı iş için başvuran iki kişi aynı eğitimi görmüş olsalar bile kadının değil, erkeğin yeğ tutulup işe alınmasından yakınıyorlar. Azınlık hakları gibi kadın haklarını da korumak için yasalar çıkarılmış bu ülkelerde.

Konuya erkeklerin açısından bakarsak, kadın özgürlüğü hareketinin erkekleri ürkütmesi sadece parasal yönden değil. Yıllardan beri kural getirici, bu kuralları uygulayıcı durumda olan erkekler, bu üstünlüklerinden kolayca vazgeçmek istemiyorlar elbet. Hangi ayrıcalıklı sınıf ayrıcalıklarından kolayca vazgeçer? Sonuç ortada: Cinsler arasındaki çekişme, yırtıcı bir çarpışmaya dönüşmüş durumda. Erkekler cinsel yönden daha güvensiz eskiye göre; kadınlar eskiye göre daha güçlü, ama daha mutlu değil. Dönüşümün güçlüklerini yaşayanlar bugünkü orta ve genç kuşaklar. Evrim tamamlandığında, acılardan birçoğu dinecek mutlaka.

Ülkemize gelince...

Birçok başka yönlerimiz gibi, kadınlarımızın sorunları da gelişmiş ülkelerdekinden bambaşka bir görünümde.

Çalışan kadınlarımızın sayısı az değil. Kâğıt üzerinde sevindirici görünen bu gerçek, «Ama nasıl çalışmak?» sorusu karşısında eriyiveriyor. Sigortasız çalışmak, ücretsiz çalışmak, kocanın işini yapmak, babanın işini yapmak, ağanın işini yapmak...

Kadınlarımızın sosyal güvenliği yetersiz diyecek oluyorsunuz, soru arkadan geliyor: Erkeklerimizin sosyal güvenliği tam mı?

Kadın sağlığı, kadın yapısının farklılığından dolayı erkek sağlığından ayrı bir özen gerektiriyor. Kadın sağlığı konusundaki çalışmalar kısır ve güdük ülkemizde. Peki genel olarak toplum sağlığı konusundaki çalışmamız yeterli mi?

Kadınlarımız özgür değil. Amenâ! Erkeklerimiz özgür mü? Parasal, kafasal, sınıfsal, cinsel kısıtlamalar içinde değil miyiz tümümüz?

Köylerimize göz atıyoruz. Hiçbir kadına kadın özgürlüğü konusunda ne düşündüğünü sormaya varmıyor dilimiz. Kentlerimize bakıyoruz. Kadın sorununun tırnak cilâsı sorunu olduğunu sananlar çıkıyor.

En kötüsü, taklitçiliğimiz bu alanda da gösteriyor kendini. Kendimize özgü sorunlarımıza kendimize özgü çözümler arayacağımız yerde, değişik yapıdaki toplumların geliştirdikleri formülleri ucundan ucundan uygulamaya kalkıyoruz. Evet, bunları bilmek gerekli ama, sadece bir başlangıç noktası olarak.

Aslında sorun kadınlık yada erkeklik sorunu değil, insanlık sorunu. Böyle düşünmek ve ortak bir yaklaşım izlemek gerek. Kadınların mutsuz olduğu bir düzende erkeklerin mutlu olabileceğini, yada erkekler acı çekerken kadınların rahat edebileceğini sanıyor musunuz? Ayrıca, mutsuz büyüklerin mutsuzlukları çocuklarına, daha sonraki kuşaklara geçmez mi?

1975'i uluslararası örgütler «Kadın Yılı» ilân etmişlerdi. 1975 bitti işte. Bu, bundan sonraki tüm yıllar erkeklerin olacak demek değil elbet. Hem adına karşın gerçekten bir kadın yılı olabildi mi ki geçtiğimiz yıl?

Deriz ki, 1976'yı «İnsan Yılı» ilân edelim ve davranışlarımızı buna göre düzenleyelim. Kadınları da, erkekleri de düşünmüyorsak bile, çocukları düşünerek.

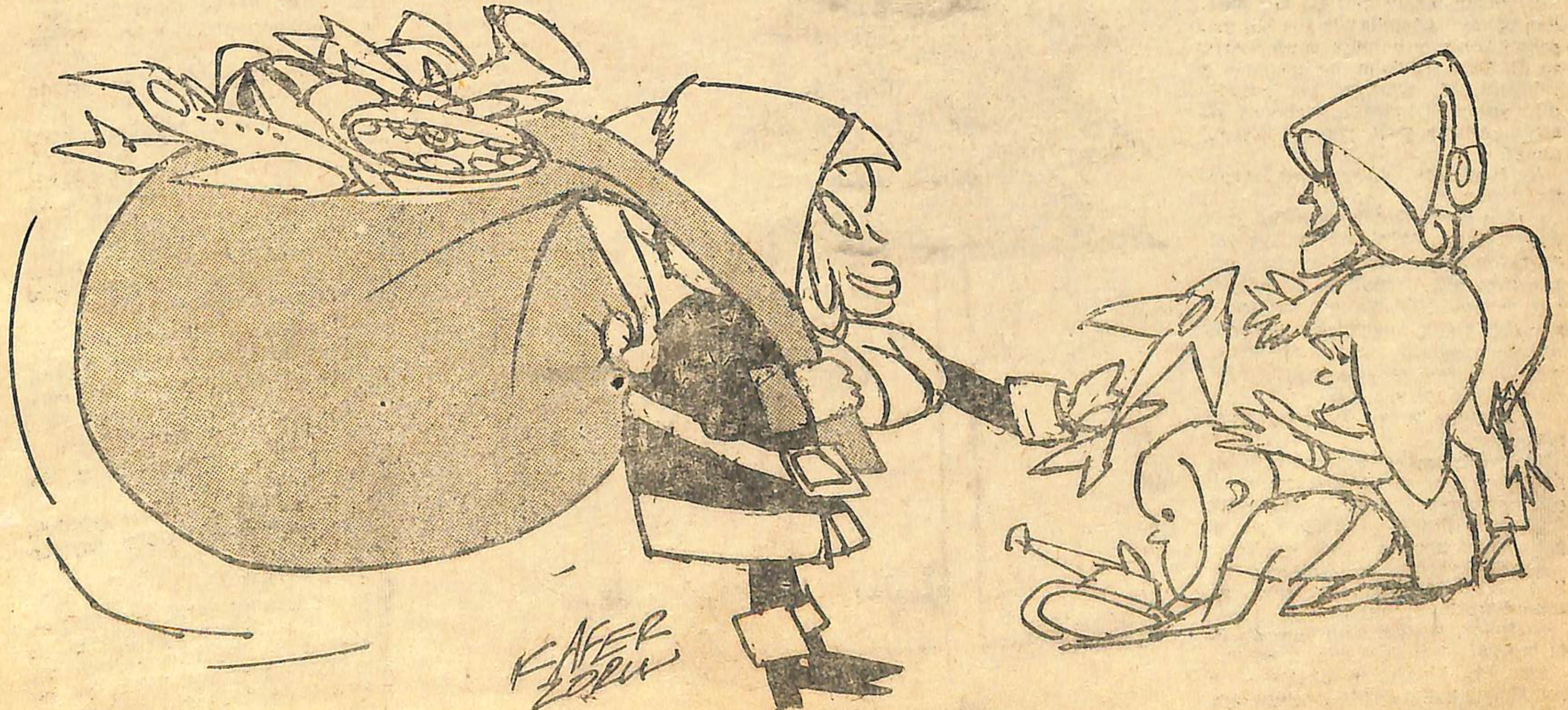
AKBABA

Sevgili okurlarına

1976 Yılının

Sağlık, başarı, mutluluk getirmesini diler.

NOEL ANA!

Nişanlım

Muzaffer İzgü

Bu yılbaşı gecesini nişanlımla birlikte geçirdim.

Ama nasıl?

Ne bilirim ben, meğer yılbaşı ağacını nişanlılar alırlarmış. Hani, kurban bayramlarında kurbanlığı nişanlıların aldığını biliyordum amma, yılbaşı ağacını nişanlıların aldığını yeni öğrendim. Ha şunu baştan söyleyeyim, nişanlı olmak, bir yerde evli olmaktan daha masraflı. Kurban bayramında nişanlımlara bir kurbanlık aldım, binaltı yüz lira. Ne bilirim ben, koyun öyle gitmezmiş ki, koyunu süslemek gerekmiş, tuttuk koyunun boynuna iki altın taktık, kattık koyunu bir çocuğun önüne, ben ardında. Koyun kaçsa bir şey değil, üzerindeki iki altın, ikibin ikiyüz lira. Saltanatla vardık bizim nişanlıların evine. Üçbin sekizyüz liraya karşılık dörtyüz gram et ya yedim, yada yemedim, etin kilosu geldi bize sekizbin liraya.

Neyse, nişanlım ağaç işini söyleyince beni aldı bir telâş. Bir ağaç kaç lira ki? Ucuzu varmış, varmış amma ikiyüz lira. Ulan sıkılın utanın be, altı üstü bunun bir çam dalı. Kendi kendime:

«Niyazi, dedim oğlum açıl şöyle kırlara, bul bir çam dalı, al götür nişanlılara.»

Pazar günümü bu işe verdim. Mezarlıkların ötesinde, tırmandım dağlara Veysel Garani gibi. Ülkede çam mı kalmış ki, bırakın çamı, doğru dürüst ağaç bile yok. Dereler tepeler aşıp kentten boyuna uzaklaşıyorum. İyi ama, bir de bunun geri dönmesi var, hem de sırtımda kocaman bir dal parçasıyla. Sonunda kırlık bir yerin ortasında ahlat ağacı mı desem, hayıt mı desem, onun ikisinin arası, kuruyayım mı, kurumayayım mı diye düşünmekte olan zavallı garip bir ağaççık buldum. Yanımdaki küçük baltayla bir giriştim ağaca, ağaç şaşkınlıktan zelzeleye tutulmuş gibi titredi. Kimbilir, belki de «Nedir bu başıma gelenler?» diyordu. Ağacı tam devirecektim ki, çoban kılıklı biri geldi yanıma. Belki de ağacın sahibidir, ne bileyim.

— Kolay gelsin arkadaş, dedi. Hayrola?

— Hiç, dedim...

Bir yalan atmam gerekli:

— Babam, dedim, böbreğinden çok rahatsız, dediler ki bu ağacın yapraklarını dallarıyla birlikte kaynatır ayazlatır içerse, üç ay içinde taşını düşürürmüş.

— Vay anasını, dedi adam, bilmiyordum, demek öyle ha? Hayıtın böbreğe iyi geldiğini senden duydum...

Sağolsun, adam aldı bu kez elimden baltayı. Adamda bir güç bin maşallah, hıhlaya, hahlaya ağacı deviriverdi. Yine sağolsun, bir ucundan o yakaladı, bir ucundan ben yakaladım, yola dek indirdik, birbuçuk saatte... Adama para verecek oldum, almadı:

— Hastalara iyilik etmek sevaptır, dedi.

Ordan ağacı bir taksiye attım, dosdoğru bizim nişanlılara. Yalnız yolda şoför ağacın yapraklarından birkaç tane aldı, kendinde de böbrek taşı varmış. Nişanlımlara gelince aman bir çığlık, mahallenin en orijinal ağacı onlarda olacakmış, görenler şaşacakmış, «Allahaşkına ben bunu nereden almışım?»

— Dörtyüz lirayı sayınca, dedim nişanlıma...

Aman bir sevindi ki, boynuma bir dolandı ki, «Beni demek bu denli çok seviyorsun» dedi... Sevmesek deli miyiz dağ bayır dolaşıp bir ağaç uğruna kan ter içinde kalalım...

Hayıtı koyacak yer bulamadılar. Kayınbaba televizyonun hemen yanına diyordu, kaynana:

— Hayır, televizyonun yanında ilgi çekmez, tam karşısına, diyordu.

Sonunda nişanlımın önerisi oy çokluğuyla kabul edildi, salonun tam ortasına... Ağacın kökünün sağına soluna yastıklar teperken, tahta parçaları oturturken çok şükür dikebildik. Maşallah bana, öyle övdü ki kayınbaba beni, öyle övdü ki kaynanam beni, öyle övdü ki nişanlım beni, koltuklarım kabardı. Becerikliliğime diyecek yokmuş, hele hele bu beceriyi mutfakta da gösterirsem, nişanlım Nurten turnayı gözünden vurmuşmuş. İyi ama bu ağaç böyle meyvasız durmazmış. Nişanlım dudağını büzdü, gözlerini süzdü, göğüslerini ileri doğru attı:

— Asım, dedi, hani bunun ışıklandırması?

Eh becerikliliğimize halel gelmesin, gittim teller, duylar, ampuller aldım, süsledim ağacı bir güzel. Bir yanı mavi yanıyor, bir yanı sarı, arkası yeşil. Ağacın renk renk ışıklandığını gören iki baldızım ve dahi iki kayınbiraderim:

— Eniştemin eşi menendi yok, dediler.

Bu denli övgüden sonra o gece nişanlımlarda yemek yerim, gece de oturur konuşuruz diye düşünüyordum ama, olmadı. Konukluğa gideceklermiş, Nurten gitmezse çok ayıp olurmuş, ben de gelebilirmişim ama, bu gidecekleri yer az dedikodulu falanmış, ârif olan anlar, anladık. Yemek bile yemedik, alasmarladık, dedik...

O gece yattığım yerleri bilemedim. Hele bir gece sonra, yatak diken oldu, yorgan ateş, yastık da iğne çuvalı... Ağaç salt ışıklandırmayla olmazmış, onun yanına yöresine hediyeler de asmak gerekliymiş. Bir kaynana, bir kayınbaba, iki baldız, iki kayınbirader, bir de Nurten. Tastamam yedi çeşit hediye... Nişanlım:

— Ay düşünme hayatım, dedi, ben sana yardım ederim.

Sanki ben ne alayım, nasıl alayım diye düşünüyormuşum da, bana yardım edecekmiş. Bir kadın, bir erkeğe bu konuda yardım ederse, ancak çok çok pahalı yardım eder. Çıktık nişanlımla çarşıya.

— Ay babama şu gömlek nasıl Aasıım?

— Ayyy çok iyi Nuurteen...

— Fiyatı kaça?

— İkiyüz on...

— Ay ucuz değil mi Aaasıım?...

— Çok ucuz Nuurteeen!...

— Şu kazak anneme Aaasıım?

— İyi Nuurteeen...

Elimde yedi paket, en kocamanı nişanlımınki, tayyör etek... Onu da çok ucuz aldık nişanlımın dediğine göre, bin beşyüz elli lira... Ha, bir ufak paket de paltomun cebinde var, sağolsun onu da bana nişanlım aldı, altmışbeş liralık ekose bir kıravat. Hani tanıştığımız zaman üzerimde yeşil bir gömlek varmış, onun üzerine bir kıravat tütermiş. Tütsün bakalım, ben nasıl tütüyorum şimdi...

Yolda nişanlım:

— Ay, diyor, nasıl sabırsızlıkla bekliyorum yılbaşı gecesini...

Göz de kırpıyor:

— Dans edeceğiz Asım, sonra dans ederken seninle...

Koluma bir çimdik... Kolumdaki paketler kuş, ben uçak...

Bunca masrafıma karşılık sağolsunlar, bana yılbaşı gecesi için şunu bunu al diye hiç masraf ettirmediler. Kaynanam iki tavuk kızartmış, baldızlar salata hazırlamışlar. Oturduk sofraya, aman bir iştah. Kayınbabam atıyor, bir daha atıyor:

— Hanım, böyle günde içilmez de ne zaman içilir? diyor.

Ben de içiyorum, nişanlım da içiyor. Kayınbaba rakı, benle nişanlım votka, ötekiler bira içiyorlar. Nişanlımla gece yarısına doğru dans ederek bir iki tur attık odanın içinde. O kadar insanın içinde de olmaz ki, nişanlım beline el atsam huylanıyor, zıplıyor... Kayınbaba bir yandan:

— Böyle günde içilmez de ne zaman içilir? diyor, çekiyor da çekiyor.

Hediyeleri dağıtacağımız zaman, kayınbaba kıvrılıverdi. Ben nereden bilirim ülseri olduğunu? Toplanıverdik başına. Kaynanam telâşla bağırıyor:

— Aman midesi falan delinmesin!

Kayınbaba bağırıyor:

— Ay aman, vay aman...

Kayınbabayı odasına yatırdık, başucuna hediyelik gömleği koyduk. Ama gecenin tadı kalmadı ki. Hele hele kaynanam:

— Aman çocuklar biraz yavaş olun, dalmışken uyusun, dedikten sonra?...

Baldızın biri, hınzır tarihçi yüzünden az sonra odasına çekildi, bir gün sonra yazılısı varmış. Öteki baldız:

— Aman, dedi, böyle somurtup oturmaktansa gider uyurum...

Baldızlar gitti, kaldı iki kayınbiraderle kaynana, onlar da çekilirlerse, yengen... Nişanlımla dans ediyoruz. Kayınbiraderlerden bir tanesi:

— Haydi iyi geceler, dedi...

Oh oh aman iyi...

Az sonra öteki kayınbirader de tavuk misali...

Kaldık, kaynana, ben ve nişanlım... Şimdi bir iki esner kaynanayı da uyutursam, ondan sonra... Nişanlım bardağını kaldırdı:

— Zaten birşey kalmamış içinde, dedi... İçiverelim.

İçtik... Az sonra nişanlımın yüzü yemyeşil oldu, ağzını tuta tuta lâvaboya koştu. Ne yediyse çıkardı. Kafasını suya tuttum, saçlarını, alnını yıkadım... Gözgöze geldik, Nurten tam yengen... Devrile yıkıla, kapıları, koltukları tuta tuta odasına gitti... Tam kapı kapanırken elini dudağına götürerek, zorla bir:

— İyi geceler, diyebildi...

Kaynanamla yalnız kaldık. O esnedi, ben esnedim, o esnedi, ben esnedim.

— E, dedim, ben artık gideyim...

— A eğleniyorduk ya evlâdım, demesin mi?!.

— Ya ya çok güzel eğleniyorduk, uykum geldi de birdenbire, deyiverdim.

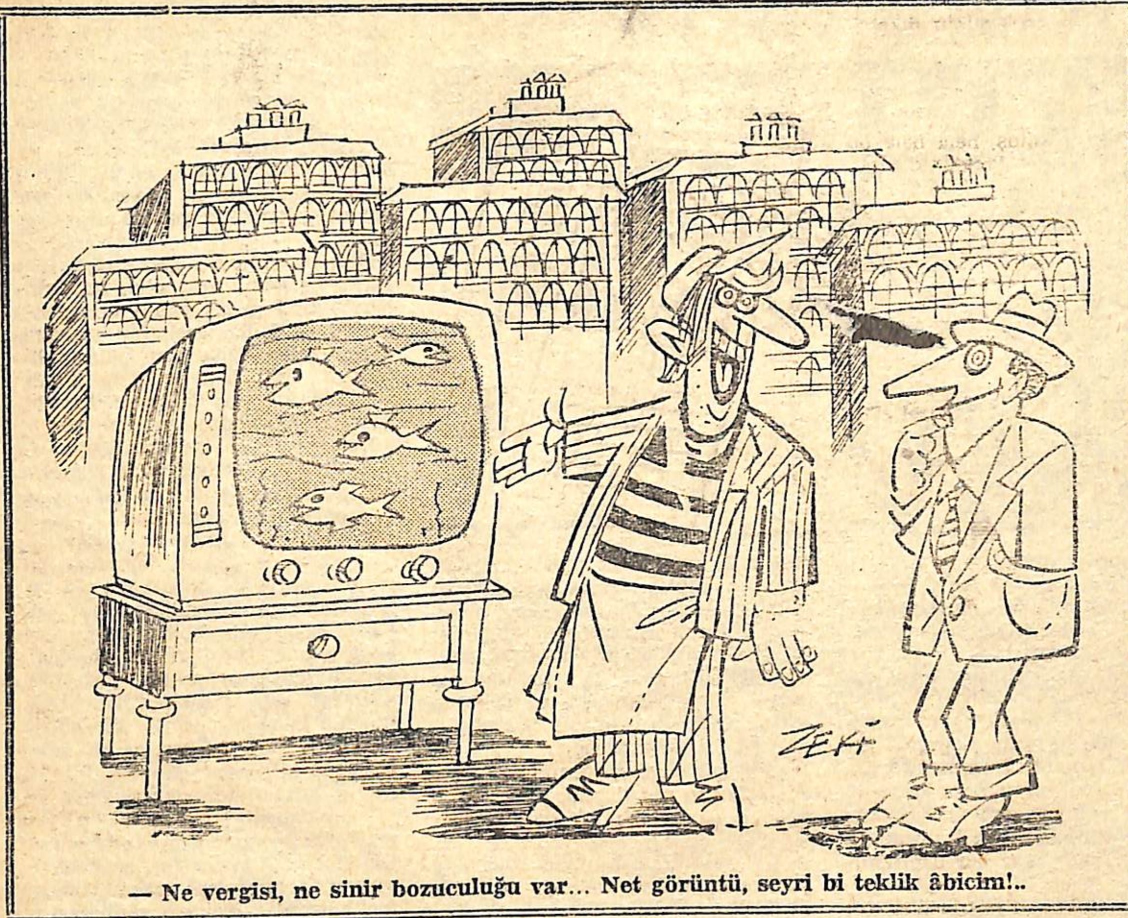
Çıktım dışarıya...

Nişanlılara öğüdüm, nişanlılığınızı ne bayramlara ras getirin, ne de yılbaşılarına. Baktınız bayram yakın, baktınız yılbaşı yakın, ya hemen evlenin, yada nişanı geriye bırakın.

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

— Ne vergisi, ne sinir bozuculuğu var... Net görüntü, seyri bi teklik âbicim!..

— Telefon memureleri, «Günaydın, tünaydın, iyi akşamlar» diyecek. —

Yılbaşı Programı

Tüm güncel sorunları atarak üstümüzden,
Tozpembe bir geceyi geçirdik gönlümüzden.

Yılda bir kez de olsa mutluluğu tadalım,
Üçyüz altmışdört günün acısını satalım...

Alışmışız ne olsa, bir telâş, bir heyecan,
Boru değil, yılbaşı, müjde gibi yaklaşan.

Elbisemin tekini satarak aldık bilet,
Piyango bu, bilinmez, bizimki temiz niyet...

Mutfakta etimiz var, kurbanda gelen pay'dan,
Üstün olacak neşem, gazinodan, saraydan...

Hiç eşi görülmemiş bir program yapmalı,
Sazlı - sözlü, cümbüşlü, piştili, tombalalı...

Biz öyle Tarabya'ya, Hilton'a varamayız,
Leblebi, Yeni Rakı... Başka şey aramayız.

Çoluk - çocuk kenarda tombala çeksin, dedik,
Kıdemli dostlardan da bu teklifi bekledik.

Komşulara çıtlattık, haftalar öncesinden
Herkes bir pay ayırsın yamalı bütçesinden.
Neclâ'lardan kestane, portakal bizden olsun
Ali bey de rakıyı getirsin, sofra dolsun...
Ortada henüz daha, fol yok, yumurta yokken,
Hanım bozuluverdi, ben taslağı yaparken.

«Hem kendini beğenmiş, hem de pek çalımlıymış,
Neclâ'nın çenesinden insan zevk alır mıymış?»

«O ne surattı öyle, geçen yıl tad vermedi.»
Diyerek, Leylâ'yı da Hanım uygun görmedi...

«Ali bey de, eşi de birer sonradan görmüş,
Yok TV'si bozukmuş, yok, salonu küçükmüş.»

«Hem, sakın ha, toplantı olmasın bizim evde»
Diyerek nota'ları yağdırdı çifte çifte...

«Neden aynı kişiler? Bu kez değiştirelim,
Bu da felekten olsun, bir yerlere gidelim...»

Bir işlemeye görsün, şu Hanım'ın çenesi,
Bakarsınız ki geçmiş, Yetmişaltı senesi.

Bereket, politikam iyidir, beğenirim,
O konuştukça, susar, esnerim, gerinirim.

Haklısın Hanım ama, bu akıl para etmez,
Çünkü bizim terazi ağır sıkleti çekmez...

....

Boşa koyduk dolmadı, dolular hiç almadı,
Yine eski dostlardan başka bir yol kalmadı.

Sonunda karar verdik, programımız tamam,
Geçen yılın aynısı; eski tas, eski hamam...

Aman bre komşular, kaç gün kaldı şurada?
Bir program vermezsek, bozulur Noel Baba.

Müdürü dâvet etmiş, pas vermedi Ali bey,
Biz onu beğenmezken, hale bakın, medet hey!

Leylâ hanımın beyi gazinodan yer tutmuş,
Bize söyleyecekmiş, son dakkada unutmuş...

Son umutla Neclâ'nın bastım kapı ziline,
O taze dul da vurmuş, tarağını keline...

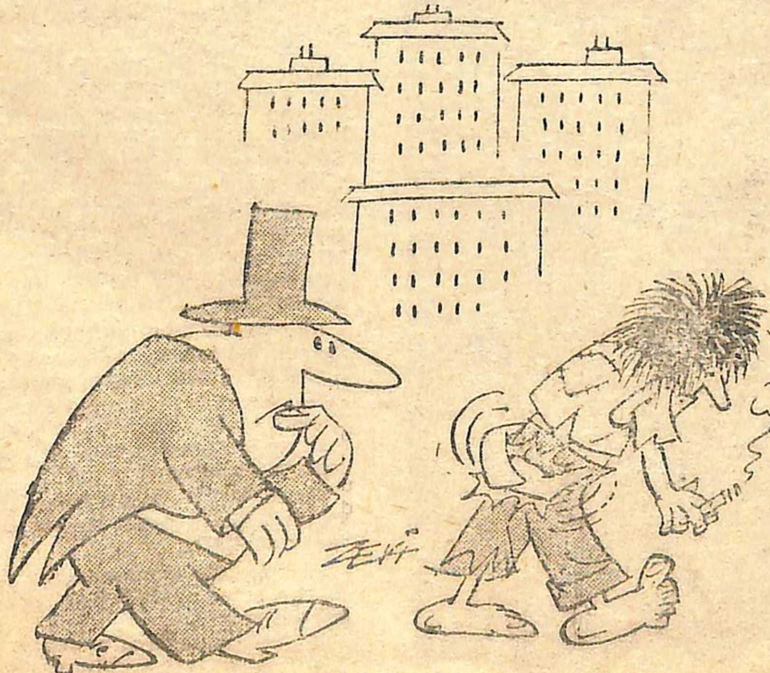
Yeni komşusu ile olmuşlar senli - benli,
Belli, geçirecekler geceyi eğlenceli...

Hanıma bir bir saysam tüm bu olup biteni,
Güvenemem, öfkeyle ya alırsa Siten'i?...

«Çok haklısın be Hanım, ne Ali bey, ne Neclâ,
Dedim; tümünden bıktım, gelse de alma, Leylâ

Gecenin şarkısını, şakıyalım bizbize,
Yeni Yıl uğur versin, küflenmiş sevgimize...»

Fikret YILMAZ

Yazısız

— Seyitömer'de 90 lira olan linyit kömürü halka 230 liraya satılıyor. —

HAYVANLARI SEVER MİSİNİZ?

KİRANIZIN her arttırılışında ev ve iş değiştiren bir kimse olsaydınız, sanayileşen Gebze'den yola çıkıp, Çorlu yakınlarında güç belâ dursaydınız, evini tutmak istediğiniz kişinin sorusunu siz nasıl yanıtlardınız? Son vatan topraklarını terketmemek için çoluk çocuk canımızı dişimize takıp:

— Elbette, dedik. Hayvanlar da Tanrının birer kulları... Sevmez olur muyuz?

— Hayvan ama, hayvandan hayvana fark var, diye fısıldadı eşim. Hangi türünden bahsettiğini sorsana.

Nasıl sorarsın? Burada kimden kiralık ev istesen üç soruyla dikiliyor karşına:

«Önceki evinizden neden çıktınız?»

«Niçin iş ve semt değiştirmek zorunda kaldınız?»

«Hayvanları sever misiniz?»

İstediğimiz, başımızı sokacak bir kira evi değil de, yabancı bir ülkeden iltica hakkı sanki!

Bir yerde fabrikalar çoğaldı mı, işçi ücretlerinden önce ev kiralarının arttığını, az gelirli yurtdaşa oralarda barınma olasılığının ortadan kalktığını nasıl anlatırsın elin adamına? İşin garibi, ülkedeki sanayileşmenin öncülüğünü bizim aile yapıyor sanki! Yatırım alanları arayan iş adamları bizim bile farketmediğimiz birtakım özelliklerimizi keşfetmişler de, ardımıza ajanlarını mı taktılar, ne? Biz nereye gidersek fabrikalar arkamızdan geliyor! Hiç unutmam, bir keresinde Bolu yakınlarında kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde çadır kurmuştuk, ertesi gün bir kereste fabrikasının temel atılışına tanık olmuştuk! Düzce, Adapazarı, İzmit, biz önde, sanayimiz arkada, bir süre durumu idare ettik. Ev kiraları bizim aylık kazancı aşınca da, kimseye çaktırmadan pılımızı pırtımızı toplayıp bir gece ansızın Gebze'ye hicret ettik. Oralar sanayi bölgesi olana kadar birkaç yıl beyler gibi yaşarız diyorduk. Oysa birkaç ay bile geçmedi aradan, üçyüz liralık evde oturmayı bize çok gördü Yaradan! Burnumuzun dibine fabrikalar kurdu, en ucuz ev kirası sekizyüz oldu! Çorlu'ya böyle böyle geldik işte. Bu nedenle bulduğumuz tek kiralık evin sahibi:

— Hayvanları sever misiniz? diye sorunca, beklediği yanıtı verdik.

Sıkı bir pazarlıkla, bahçe içindeki iki göz odalı evi beşyüz liraya tuttuk. Eşyamızın taşınmasına yardıma gelen komşulardan biri:

— Şanslıymışsınız, dedi. Çok uğurlu bir evdir bu.

Sırtındaki yatak yorgan dengini kapının önüne bırakan bir başkası:

— Gerçekten öyledir, dedi. İçine gireni eşya sahibi yapar bu ev!

Akşama doğru yorgunluk çayına çağıran bitişik komşunun anlattıkları, masal gibi geldi bize. Öyle bir ev sahibimiz varmış ki, insan değil, yaşayan evliyaymış mübarek. Onun ermişliği, hayvanlara karşı olan sevgisinden, evin bereketi ise onun ermişliğinden geliyormuş. Karı koca almışlar bizi ortalarına, birinin başladığını diğeri bitiriyor! Kimler mal mülk sahibi olmamışlar ki burada! Kuru tahtada yatan, kamyonlar dolusu eşya ile çıkmış!

— Peki, neden çıkmışlar?

Karı koca birbirinin suratına bakıyor:

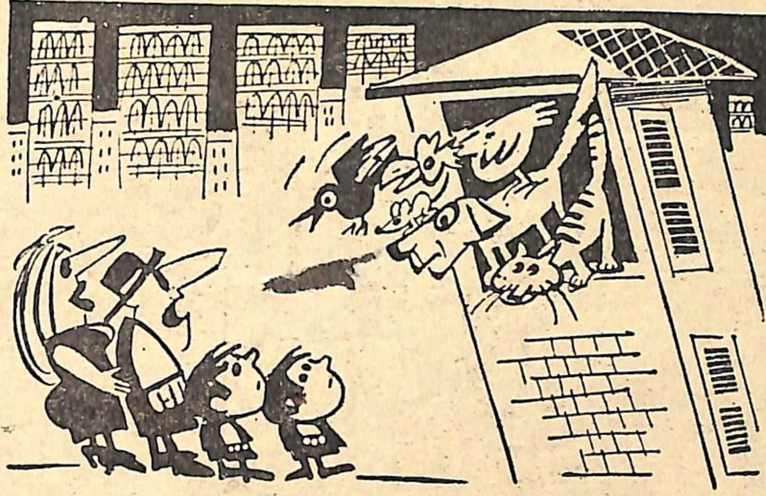
— İçlerinde hayvan sevgisi bulunmadığından...

Hayvan dedikleri de, içeri girdiğimizde odanın ortasında uyur bulduğumuz bir topal kedi ile pencerenin dibine yerleştirdiğimiz divanda horlayan bakımsız köpek olsa gerek.

Tek göze görünür eşyamız olan eski kilimi sermek için kediye uzanırken:

— Aman dokunmayın, diyerek elime sarıldı ev sahibinin bize çorba getiren kızı. Altında yavruları var!

Dört ağız birden şaşkınlıkla bağırmışık:

— Ay, bunun yavruları da mı var? Varmış ya...

— Peki, kilimi nasıl sereceğiz?

Kızcağız gözlerimizin içine bakarak yanıtlamaz mı:

— Yavrularını başka bir yere taşıdığı zaman!

Eşim küplere binerken ben insanlığımdan utanıyordum doğrusu! Şu küçücük kız kadar olsun, konu komşu kadar olsun, hayvanlara karşı insanca bir anlayış gösteremiyorduk.

Köpeğin uyuduğu biricik divanımızı gösteren eşim, bar bar bağırıyordu:

— Yorgunluktan perişan olan çocukları ne zaman yatıracağız?

Gönül alıcı bir sesle öfkesini yatıştırdım:

— Hayvancağız uyanıp dışarı çıktıktan sonra şekerim...

Çevreye bakınarak bir süre «Bili bili bili» diye seslenerek bir şeyler arayan ev sahibinin kızı:

— Sizler gibi hayvan sevgisiyle dolu kimselerle komşuluk yapacağımız için ne kadar seviniyorum bilemezsiniz, dedi. Erken yatacak olursanız, sokak kapısını aralık bırakırsınız olmaz mı?

— Olur ya, neden?

— Çilli, Nazlı, Bacaksız gibi yaramazlar sokakta kalırlar da ondan.

Sıraladıkları, kardeşlerinin adları olmalıydı. Yorgunduk, oturduğumuz yerde gözlerimiz kapanıyordu ya, eşyayı taşırken yardımımıza koşan komşunun ricasını kıramadık. Televizyon seyretmeye çağırıyorlardı.

Gittik. Biraz sohbet ettik, biraz şekerleme yaptık, sonra izin isteyip kalktık. Aman Tanrım, sen misin evim diyerek destursuz içeri giren! Nereye bassan bir havlama, miyavlama; nereyi tutsan bir kanatlının bağırışı! Işığı yaktık ki, ev evlikten çıkmış, Nuh'un gemisine dönmüş!

— Şimdi ne yapacağız?

Eşim gördüğü manzaranın karşısında korku mu duydu, yoksa hepimizden daha hızlı bir hayvansever mi oldu:

— Zavallıları daha fazla ürkütmeyelim canım, diye fısıldadı. Şimdilik büzülelim bir köşeye, sabah ola, hayır ola.

Gecesinden beter bir sabaha gözlerimizi açtık ki, eve düşman ordularının işgal kuvvetleri girmiş sanki! Mutfak raflarına özenle sıraladığımız kap kacağın tümü yerde! kimi yamulmuş, kiminin dibi delinmiş! Oflaya puflaya hazırladık kahvaltı sofrasını. Her şey hazır da, yiyeceğin kırıntısı kalmamış! Ekmeye uzanıyorsun, yerinde yeller esiyor; peynire uzanıyorsun, boş tabağı eline geliyor!

Anlattıklarımızı dinleyen ev sahibi:

— Ne yapmamı istiyorsunuz yâni, dedi. Bir dilim peynir ekmek için bunca mahlûkatın kanına mı gireyim?

— Yoo, dedik, onu demek istemedik.

— Kar, kış, soğuk demeden vurup tekmeyi sokaklara mı terkedeyim?

Bir ipte dört cambaz!

— Aman Tanrı korusun, o nasıl söz öyle? Ne demiş atalarımız? «Gülü seven, dikenine katlanır.»

— Hep birlikte katlanacağız öyleyse. Seviyorum demekle hayvan sevilmiş olmaz. Nazını çekeceğiz, pisliğine, zararına katlanacağız ki, sevmiş olalım. Rahat etmek istiyor musunuz? Önce şu hayvanlara rahat edecekleri bir yer hazırlayacaksınız.

Bak bu aklımıza gelmemişti işte! Biraz kereste, biraz çivi, herbirine ayrı birer barınak yapıp, odalarımızın çıplak kalan yerlerine yerleştirdik. Bundan böyle hem onlar rahata kavuşurdu, hem ev halkı dilediği yerde korkusuzca dolaşırdı. Ama tut bakalım tutabilirsen yuvalarında!

Dert yandığım bir arkadaş:

— Öyle tedbirlerle başa çıkamazsın, dedi. Sizden önce gelenler hangi çarelere başvurmadılar...

— Peki, ne yaptılar sonunda?

— Ne yapacaklar? Hayvanlar yıllar yılı serbestçe dolaşmaya alışmışlar. Odaların beğendikleri yerlerini kendi aralarında bölüşmüşler. Bu böyle olunca çareyi onlar için değil, kendin için arayacaksın. Ekmeğini, yemeğini mi korumak istiyorsun, taksitle falan hiç değilse bir buzdolabı alacaksın. Bu kez, açıkta kalan öteberin saldırıya uğrayacak. Duruma göre, büfe gerekiyorsa büfe, küfe gerekiyorsa küfe alacaksın. Son çıkan kiracı kuru tahtada yatıyordu ilk geldiği günler. Bu hayvanların sayesinde buzdolabı aldı, çamaşır makinesi aldı, elektrik süpürgesi aldı, evini öylesine donattı ki, sonunda eşya ve hayvan bolluğundan girecek yer bulamadı da, kendi dışarda kaldı!

O deiklerini alacak gücümüz olmadığından sonuncusu kalıyordu bize. İçinde doğup büyüdükleri evi hayvanlara bırakarak, bahçede kümese benzer bir barınak kurduk kendimize. Gündüz sırayla eve girip hayvanların yemine suyuna bakıyoruz, gece kulübemizde vurup kafayı yatıyoruz. Onlar da, biz de öylesine kaynaştık ki birbirimizle. Bizi kulübenin kapısında gördüler mi, üşüşüveriyorlar pencerelere. Geçenlerde bizim kulübenin akan damını onarırken bakımını unutmuşuk hayvancıkların. Ne ileri geri bağırdılar, ne sitem ettiler. Topluca bizim kulübeye girdikleri gibi ekmeğin başına gittiler. Sonra kanatlılar omuzlarımıza tünedi, kanatsızlar yanaklarımızı yaladı. İnanır mısınız, şükranlarını belirtmek için o gece hepsi topluca yanımızda sabahladı.

Fakat bizim gibi garibanlara dünyada rahat yüzü görmek yok. Ay başında kirasını almaya gelen ev sahibi ne dese beğenirsiniz?

— Eee, Mustabey, dedi. Hani söylemeye dilim varmıyor ama bu aydan sonra kirayı arttıracağım kardeşim. İki odayı beşyüze pazarlık etmiştik baştan. Bir de bahçeye yaptın, oda sayısı çıktı üçe. Bütün Çorlu'yu dolaş bakalım; yedi baş hayvanıyla birlikte üç odayı beşyüz liraya veren varsa, evin tapusunu sana bağışlarım! Ev verseler hayvan vermezler, hayvan verseler ev vermezler!

Ulan dedim kendi kendime, bu artış oda sayısından, hayvan sevgisinden değil. Bunun altında bir çapanoğlu olsa gerek. Çıkıp şöyle bir soruşturdum ki, izimizi bulan işadamları yağ fabrikası kurmak için çalışmalara başlamamışlar mı?!

Geçen pazar Kırklareli'ye gidip bir ev bakalım dedik. Karşımıza çıkan mal sahibi:

— Öncelikle şunu sorayım: Hayvanları sever misiniz? diye başlaması mı söze?!.

Çaresiz tutacağız tutmasına ya, galiba gene bir çadır uydurmak düşecek bize!

Vedat SAYGEL

BURASI ANKARA

— Fikret Otyam —

TRT'ye taş değil, baş gerek

NASIRDIR, canını yakar, yürümeyi zehir eder adama, ama bulunur çaresi, türlü çeşitli ilâçları vardır, daha olmazsa parmağı uçurmadan, hünerle keser atarsın!... Kardeş öyle mi ya? Bazı insanlar da nasırdan değil, başka acı verenlerden çektiği kadar kardeşlerinden çekmemiştir... Buna belirgin bir örnek vermek gerekirse, İsparta milletvekili (AP) Süleyman Demirel diyebiliriz... Tabiî dışardan böyle görünüyor, bakarsınız yakınmamaktadır Demirel bundan!... Bilemem...

Sayın Demirel'in gayet «müteşebbis» iki kardeşi vardır. Allah verdi mi verir, bir de yeğen Demirel var, Yahya Demirel... Şevket Demirel çeşitli alanlarda ünlüdür, tabiî yaratıcılık yönünden... Hacı Ali, diğerlerine göre de daha aktif politikacıdır ve daha kalenderdir kılık kıyafetten yana... Ama o da tuttuğunu koparır. Oğlu da babasının yolunda... Mobilya ihracatı yaptığı için milyonlarca lira vergi iadesi alan Yahya'nın buna ilişkin durumu şimdi mahkemelerdedir, bir yandan da parlamentoya yansıtılmıştır. Sayın Başbakan ve AP Genel Başkanı Demirel, Meclis Başkanlarının seçimi için «icazet» verirse yandaşlarına, bu konu muhalefet tarafından süratle ele alınacak ve karıştıracaktır ortalığı... Sahi yahu —bu yahu deyimini çok ama çok severim, fakat yazıya döküldünce ayıp olur der deneyi bol büyüklerimiz, bağışlayın, ben ilk kez kullanıyorum dikkat ederseniz, sırası tam geldiği için— sahi yahu, Demirel başkan seçimlerini yoksa bu nedenle mi kulağının ardına attırıyor? Bu yönü hiç aklıma gelmemişti... Bölükbaşı olsaydı, şimdi buraya bir nokta koyar «korkunun ecele faydası yoktur» deyiverirdi... Bâri, O'nun yerine aynı cümleyi ben kullanayım...

Sayın Demirel, kardeşleri için gerçekten zor hallere düştü, kardeşlerinin işleri yüzünden duymadığı, işitmediği lâf kalmadı, neşesini yitirdi, durumu, zaman zaman çok sarsıldı... Bu, hâlâ sürmede... Muhalefet, kardeşlerinin türlü çeşitli işleri nedeniyle epey hırpaladı Başbakanı, hâlâ da hırpalamakta, hırpalamayı sürdürmek için heyecanla beklemekte... Hele hele Millî Selâmet Partisi bir zamanlar demediğini komamıştı...

GÜN OLA HARMAN OLA

EVET, ülkede önemli yerlerde bulunanlara Tanrı sabır versin, tabii kardeşleri «va» sa... Yoksa durum biraz değişebilir... Yasa da çıkarılamaz ya sorumluluk alacaklar anasız, babasız, kardeşsiz, hele hele yeğensiz olacak diye? Olur mu böyle şey, olmaz elbette. Bildiğiniz gibi Millî Selâmet Partisinin Genel Başkanı, Prof. Necmettin Erbakan'dır... Necmettin Hoca'nın biraderi de varmış meğer ve «O» da bir yaratıcı imiş, ticaretten yana demek istedim... Yalnız bu kardeş, Yahya yeğen gibi mobilyayla falan uğraşmıyor, Yahya yeğen hiç olmazsa kerestelerle neyim uğraşıyor, firmalar neyim buluyor, ihraç yapıyor, rizikolara giriyor, uçakla yolculuklar yapıyor, yapıyor oğlu yapıyor... Ama Necmettin Erbakan hocanın kardeşi bay Akgün Erbakan'ın da emeği öyle yabana atılır cinsten değil... Bakın nasıl?

Efendim, Libya'da bir havaalanı yapılacakmış. Bizim bir firma da ihaleye girmiş. Necmettin Erbakan hocanın kardeşi o firmaya demiş ki, «Biz size bu işi verdirmek için çalışacağız» tabii bunun «hediyesi» de var, şöyle böyle rakamla 35.000.000, evet yazıyla otuzbeş milyon Türk lirasıdır!... Valla alım gücü şöyle böyle de olsa bu zamanda, bilemem ama otuzbeş milyon «eyi» paradır gibime gelir. Lâfı uzatmayalım, ihaleyi alan firma sözünde durmaz ve Necmettin Erbakan'ın kardeşine sözleşmede yer alan (rakamla: 35.000.000), (yazıyla: Otuzbeş milyon Türk lirası) nı vermez!... Ve durum mahkemeye intikal eder, mahkeme yetkisizlik kararı verir çeşitli nedenlerle, dosya da Yargıtay'a verilir... Şimdiii... Bir zamanlar Demirel'i suçlayan MSP'liler, kendi Genel Başkanlarının kardeşinin bu ticaretine bu kelli AP çatarsa, acaba nasıl cevap verecekler? Nasıl verirlerse versinler... Bana ne, sana ne, size ne, bize ne?...

Evet, ne demişler? Demişler ki büyük lokma ye büyük söz söyleme... Bir zamanlar Demirel'e kardeşleri yüzünden büyük söz söyleyenlere karşı yine büyük söz söylemek böylelikle AP'ye kısmet olacak!

Bakalım bu işin de sonu nereye varacak?

— Bir yetkiliye göre, kesimlik hayvan nesli Türkiye'de tükenmek üzere. —

Kırat — Fazla kesme... Neslim tükenecek!..

BOŞANMA KOLAYLAŞTIRILIYOR

ANKARA Hukuk Fakültesi dururken, «Boşanmanın Kolaylaştırılması Haftası» düzenledi!... Nereden akıllarına geldi bu iş derseniz, cevabım MC hükûmetine bakarak anımsamışlardır, olacaktır... Herkes biliyor ki geçinemiyorlar, geçinemeyince ne olur, boşanırlar... Ne var ki bazı ailelerde boşanmak pek kolay olmaz, tıpkı MC'de olduğu gibi... Ankara Hukuk Fakültesi de baktı MC'nin haline, boşanmayı kolaylaştırmak haftası düzenleyelim de bu iş olup bitiversin dediler anlaşılan... Öte yandan bu boşanmadan pek hoşlanmayanlar da var başkent Ankara'da. Barıştırmak için, arabulucular, pazarlıkçılar şu sıralar çok çaba harcıyorlar, ama göreceksiniz bu «talâk» ergeç olacaktır. Baksanıza AP Genel Başkan Yardımcısı Ataöv bile «Erbakan ile geçinmek zordur, Erbakan'ı idare etmek bir sanattır» dedi... Hattâ Erbakan'ı idare etmek ince sanattır... Ecevit bu sanattan yoksun olduğu için bozulmadı mı CHP — MSP koalisyonu?

TRTTAŞ

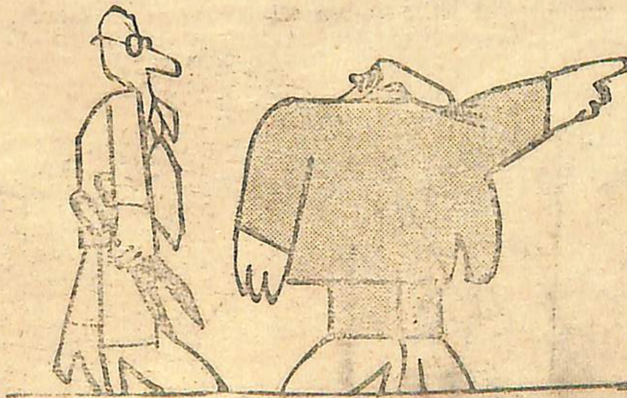
TRT'ye bir «taş» daha getirilmek isteniyor, kimbilir bu yazı yayınlandığı zaman bir başka taş koltuğa konulmuş olacak.

TRT'ye yeni bir taş daha getirilmekle TRT'ye bir ek gerekecek: TAŞ... Türk Anonim Şirketi değil, resmen taş... Şu MC gerçekten bir âlem inanın... Daha önce Yalçın bir Taş getirdiler, sonra bu yalçıntaşı bizzat kendileri yalçınlıktan taşlıktan çıkardılar!... Sonra, illâ ki taş olacak ya, bu sefer bir tarım uzmanı Kara bir Taş buldular... Bre Allahın kulları, TRT'ye taş değil baş gerek!

Eğer bu atama gerçekleşirse, Otyam yazdı deyiniz, beğenmediğimiz ve çok hırpaladığımız sonra da kendi yandaşları gagalayınca sahip çıkıp savunduğumuz Yalçıntaş'ı bile arayacağız, varın gerisini hesaplayın!...

Fikret OTYAM

— TRT Genel Müdürlüğüne getirilmek istenen Prof. Karataş tarım uzmanı. —

— Haydi şunu güzelce bir buda bakalım!..

YILIN BAŞI

YILBAŞI gecesi nerede eğleneceksiniz?

Cüzdanınız şişkince ise, bütün çabalarınıza rağmen eğlenemiyeceğinize kalıbımızı basarız. Gazinolar programlar düzenlemişlerdir. Menüler hazırdır. Bunların yanısıra papyonlu Noel Babalar eğlencenizin tamamlanması için gerekli kazıkları yontmuşlardır, sivriltmişlerdir.

Bol bol içecek, kendinizden geçecek, güzel damları kollarınızda fırıldak gibi döndüreceksiniz. Hindi dolmasının lezzeti damaklarınızdan tez uçup gidecek, ses sanatkârlarının yarı sarhoş söyledikleri şarkılar, dansözlerin göbek gösterileri çabucak belleklerinizden silinecektir.

Bu geceden, bütün yıl unutamıyacağınız tek anı ile ayrılacaksınız: Altı üstü, önü arkası doldurulmuş, üzerine kuş kondurulmuş hesap pusulasını arşiviniz arasına sokacaksınız. Eh, koskoca 1975 yılı kolay uğurlanır mı?

Televizyonu olanlar, o sihirli kutunun etrafına toplanacaklar. Gazeteler yılbaşı programını günlerce önce duyurdular okuyucularına. Bizim TRT'cilere de güven olmaz ha! Bakarsınız eğitmenlik, öğretmenlik yanları ağır basar, herkesin cümbüş içinde çalkalandığı, neşenin dalgalandığı o saatlerde karşınıza adı duyulmadık, kabuğu soyulmadık üç konuşmacı çıkarırlar, üç moruk, keyiflerinize sıkarak koruk, ishalden kurtulmak için, neler yapmanız gerektiğini tartışırlar.

Ancak eylemeyin keder. Geceniz çılgınlıklarla dolu geçip geçmediğine vermeyin değer. Eğlensek de, eğlenmesek de bu gecenin sabahında güneş yeni yılın ilk ışıkları ile doğacaktır!

1976

GİDEN AĞAM
GELEN PAŞAM
BÖYLE GELMİŞ
GİDER YAŞAM

BURHAN ESEN

YENİ YILA NASIL GİRECEKLER?

SÜLÜMAN DEMİRTEL :

— Dinî bayramlarda farzı camilerde eda ederim. Cemaat arasına girerim. Sığınarak affa, gözucu ile bakarım etrafa. Gazetecileri ara da bul. Flâşlar patlamadan işimizi görürüz, Allah eylesin kabul.

Sıra yılbaşı gecesine gelince... Eğlenemezsin halince. Bütün kem gözler, objektifler üzerimdedir. Hele ramazana rastlayan yılbaşlarında viskiyi komposto kâselerine koyduk da hoşaf diye attık kaşık. Halk bizim yüzümüze değil, tutucu yönümüze âşık! İbâdet açık olmalı, gizli içilmeli viski şarap. Elinde fotoğraf makinesi olsaydı kalem yerine, halimiz olurdu harap...

FEYZİ TURHANOĞLU :

— Yılbaşını nerede mi geçireceğim? Nasıl mı eğleneceğim? Ayol bunu bilmeyecek ne var? Yüksük içi hacmindeki partimle daima iktidarları elimde tutmuyor, makamları yutmuyor muyum? Adımız Turna, çaldığımız zurna. Bu yılbaşında da, gelecek yıl da, daha sonraki yıllarda da daha çoook yılbaşlarını iktidarın başında geçireceğim.

ALPASLAN ÇİLEKEŞ :

— Yılbaşına daha üç ay var. Üç ay da bizim bayrağımızda mevcut. Etti mi altı ay? Biz yeni yılın Bir Mart'ta başladığını kabul ederiz. Yılbaşı gecesinde viski yerine kımız içeriz.

BÜLENT ÇİVİT :

— Yeni yılı, yeni umutlarla olduramadık, 1973 seçimlerini kazandık ama, 226'yı dolduramadık.

Yılbaşı gecesini 32 çay içerek, 12 köfte yiyerek geçireceğim. Sabaha karşı «Das Kapital»i okuyacak, Das Demirel'i televizyonda dinleyeceğim.

NECMEDDİN TERSBAKAN :

— Şu naneye çatal batıracağına tahta kaşıkla yesene. Yeni yıl lâfı edeceğine sene-i devriye desene. Evet, sene-i devriyeye koalisyonlu iktidarımızı devredecek, geçen senede olduğu gibi ol âlemi fildişi köşkten seyredeceğiz.

FERİDUN KOZBEYLİ :

— Yeni yılda Tanrı bizi yeni ihanetlerden, görünmez felâketlerden, milletvekillerimizin sekmesinden, kıratın tekmesinden korusun. Âmin!

SULAR İDARESİ MÜJDELEDİ :

YENİ YILA SULULUKLA GİRECEĞİZ!

BİZ dar gelirli, bol borçlu, geniş giderlilere Sular İdaresi verdi müjdeyi. Habere kulak verin, dinleyin eyi. Yılbaşı gecesi musluklar kazlar gibi tısss etmeyecek, sularımız kesilmeyecek.

Bu gece çeşmelerimizden bol bol

kadehlerimizi dolduracak, küfeye konuncaya dek içecek, kendimizden geçeceğiz.

Maşrapalarımız ağzına kadar dolsun. Meze yerine yumruklarımız hazır olsun. Güzel eğleneceğiz doğrusu. Şerefe... Şampanya yerine klor kokulu su.

Azı karar, çoğu zarar; kireci boldur, kemiklere yarar. Viski niyetine yuvarla kadehini. Yudum yudum iç kaderini. Rahat uyumak için istemez şarap adlı narkoz. Sana yeter de artar bile, buz gibi terkos.

Haydi ikileyelim. Şerefe Milliyetçi Cephe diyelim. Leblebileri çift değil, teker teker yiyelim!

Sıska konsomatrisler servis yapsınlar barda. Bizim elma yanaklı, çifte kaymaklı dünya güzelimiz sallanıyor duvarda. Kaldır suyunu, dinlenmeden iç. Yılbaşı gecesidir bu oğlum, azıcık kendinden geç.

Hayâlî şirketlerin gecekonducular satılan çürük briketlerin, çengelde görüp de alamadığımız etlerin, copların, çivili sopaların, özel otoların şerefine kadehini kaldır da indirme. Bardağı avucunun içinde tut, içkinin kimliğini bildirme.

Asma Köprünün şerefine. Köprü altında yatanların, şerefini kaldırımlarda bir pula satanların şerefine.

Yeni yılı çalıyoruz koyduk da tefe, haydi şerefe... Şerefe... Şerefe!..

HİNDİ'DEN MEKTUP

DÜN postacı bir mektup getirdi. Zarf New York damgasını taşıyordu. Amerika'da ne oğlumuz vardı ne de kızımız. Ne dostumuz, ne yakınımız.

Merakla açtık, okuduk. Bir hindiden geliyordu. Aynen şunları diyordu:

«Sayın İnsan,

Sağ - sol, ileri - geri tartışmalarınız sadece yılbaşını kutlarken biter, bilinmez bir güç o gece sizleri birliğe iter. Sarhoşluğunuz başlar akşamla, odalarınız süslenmiştir çamla.

Kurban bayramınızda hak yoluna koç kesersiniz. Yılbaşı gecesinde de sıra Baba Hindiye geldi dersiniz.

Odalarınızda mumlar tüter, gelenekçiliğiniz o gece biter. Erken yatan yavrularınız görürler rüya. Noel Baba onlara bacadan inerek hediye getirecektir güya.

Haydi bir gecelik kumar, içki faslınızı eğlence tutkunuza verelim. İlle de hindi eti yemek istemenize ne diyelim?

Sizler ki sağcı partilere girmeyenlere derken dinsiz, yeni yıla neden adım atmazsınız hindisiz?

Fi tarihinde atalarınız kurmuşlardı imparatorluk. Osmanlılar-

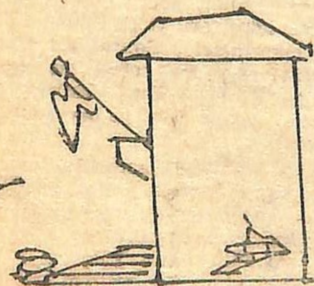

dan izin almadan kâinat korkardı almaya soluk. O günlerde Amerikalılar hindiye Turkey, yâni Türkiye dediler. Sizlere güçleri yetmediğinden beni kesip yediler. Yılbaşlarında İsa'ya kurban ediyorlardı Turkey'i. Anladınız mı şimdi dalgayı?

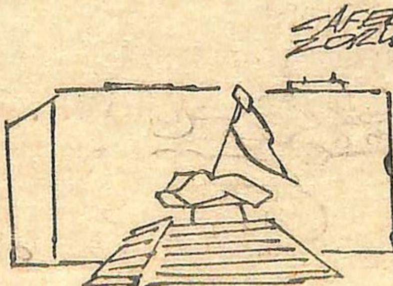
Batıya ayak uyduralım, yeni yılı kutlayalım derken siz, kendi kendinizi kurban etmektesiniz.

Kel Fatma dediniz, kızmadık. Annen güzel, sen çirkin diye bağırdınız, tekzipname yazmadık. Bu açıklamamın, Amerika'daki ırkdaşlarımızdan biri olarak, darıdan iri puntolarla derginizde yayınlanmasını diler, derdimize ortak olduğunuzda, gözyaşlarımı ancak o zaman silerim.

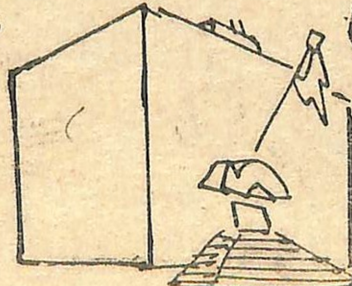
Bay.. Bay
Hindi
Namı diğer Turkey»

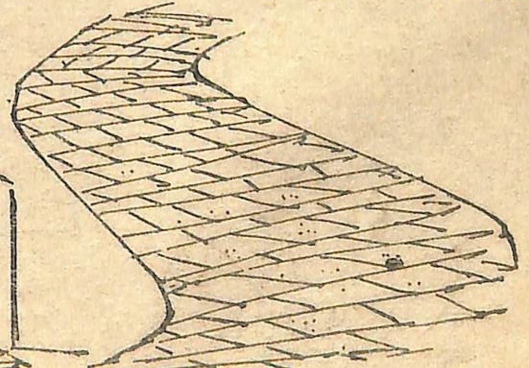
İlkokul...

Ortaokul...

Lise...

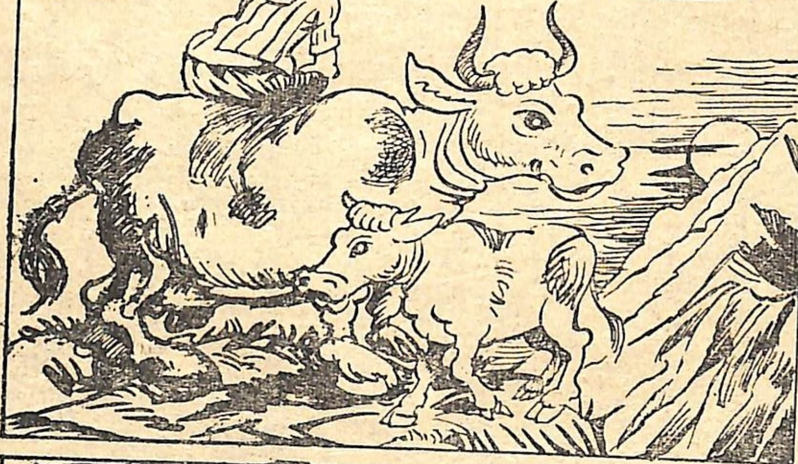
Ve Üniversite!

İBİŞ

Bir garibin Öyküsü

YAZAN-ÇİZEN
Aydın Aliustaoğlu

ANA! ANA! KARAR VERDİM ANA! BEN DE GİDİYOM ŞEHİRE ANA!

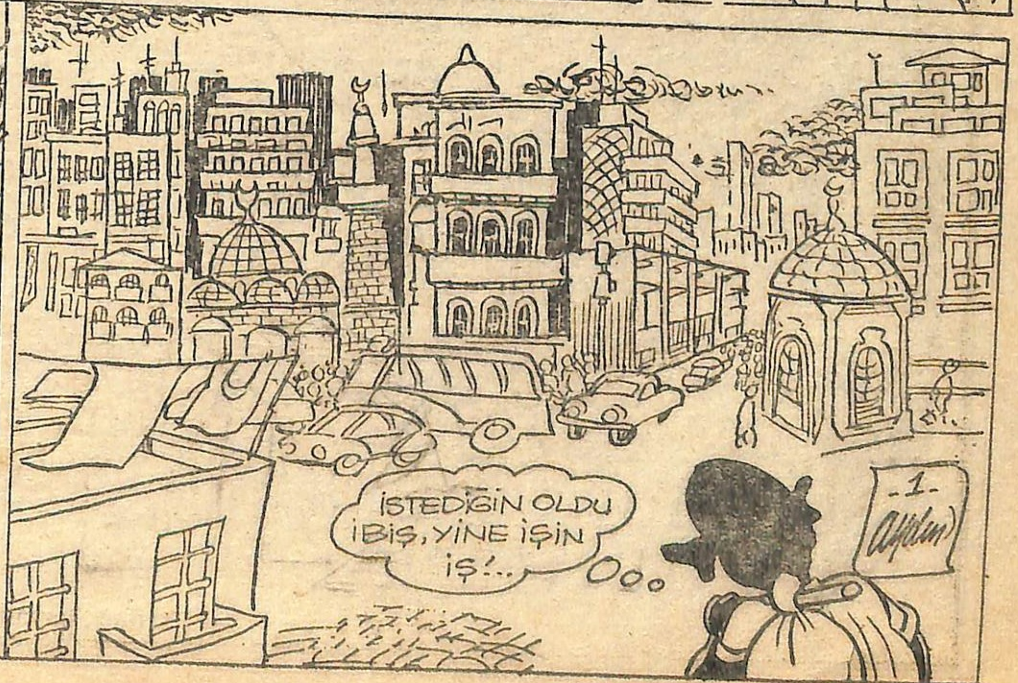
NEEE? SAHİ Mİ SÖYLÜYON OĞLUM?

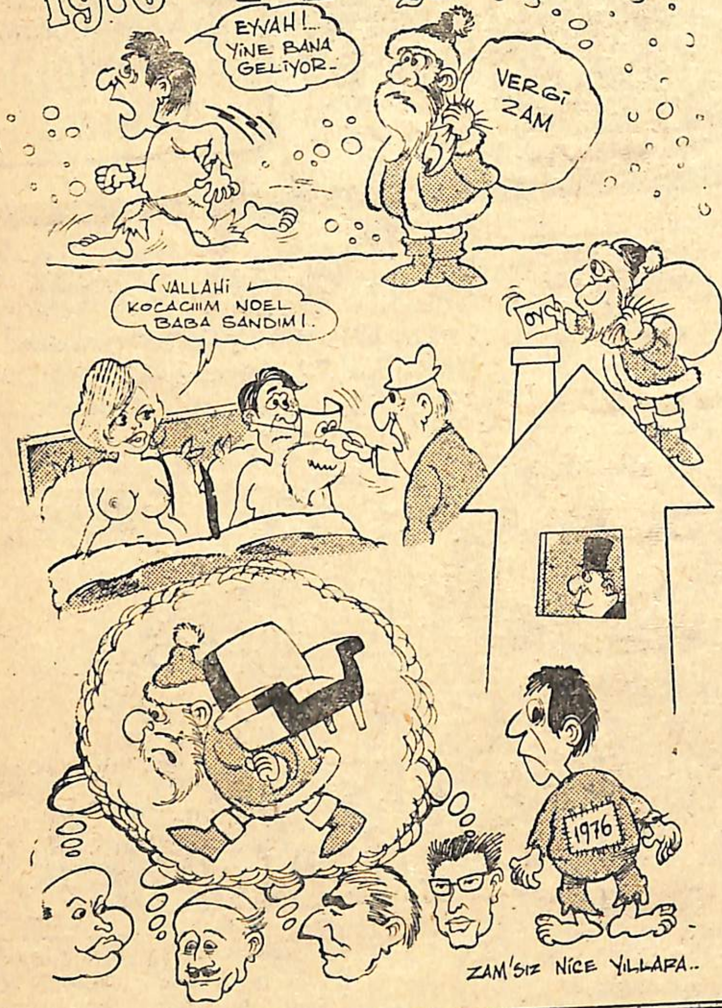
DELİ MİSİN SEN İBİŞ! BÖYÜK ŞEHER CANAVAR GİBİDİR. BABANIN BAŞINI YEDİ, AMCANI YUTTU. ŞİMDİ SIRA ŞANA MI GELDİ OĞUL! BEN İSTEMİYOM GİTMENİ!

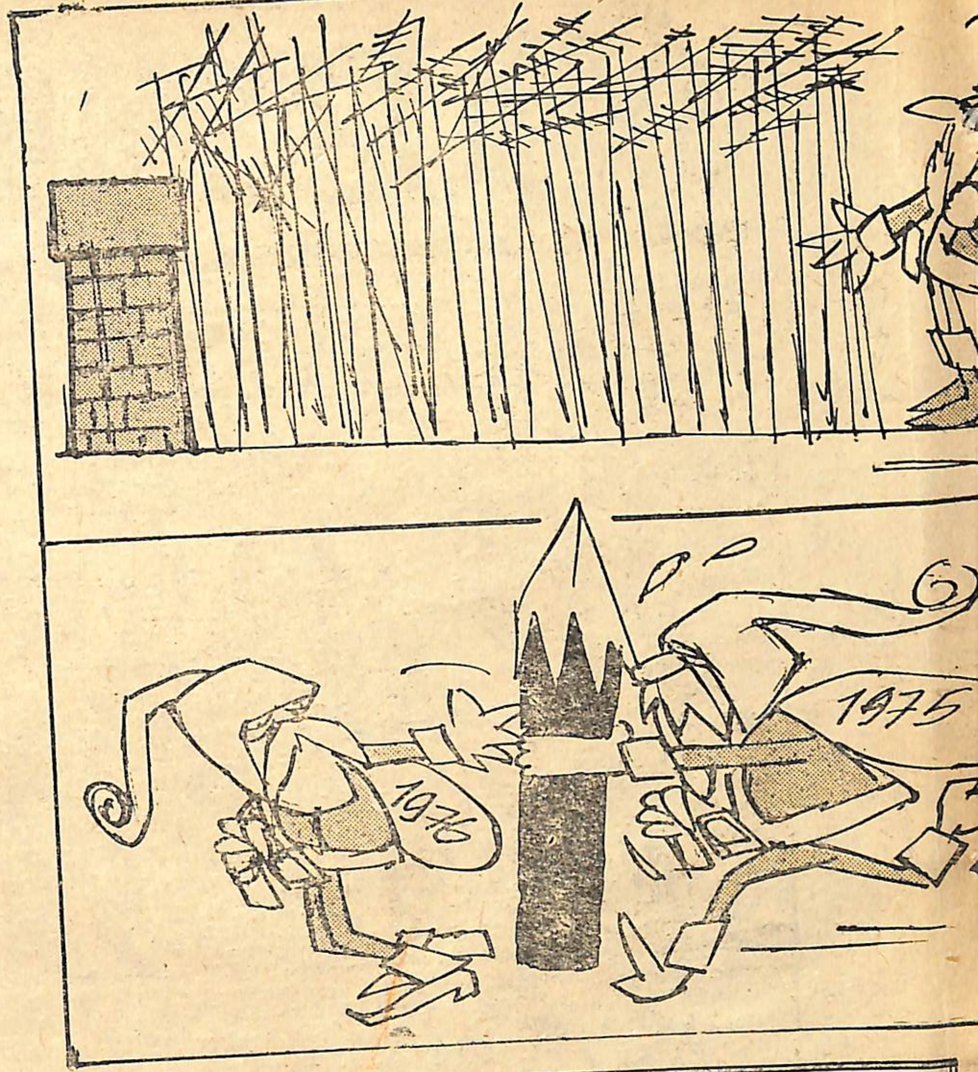
AMA ANA HER Bİ ŞEY VAR MIŞ ORADA...

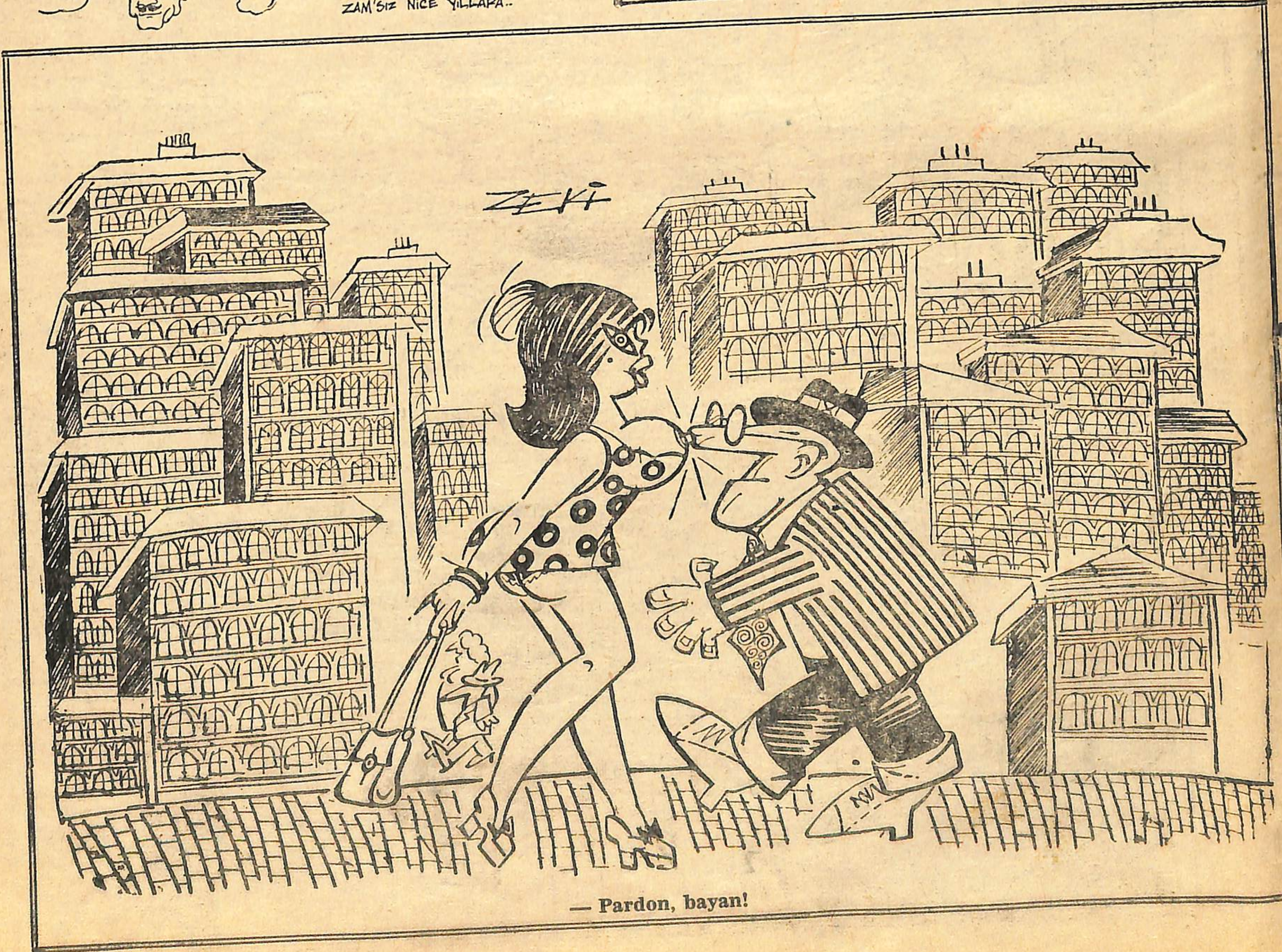
GİDECEM ANA GİDECEM. BİZİM ANLIMIZA KULA KULLUK YAZILMIŞ! BEN DE DENİYECEM ŞANSIMI. HELÂL ET ANA HAKKINI!

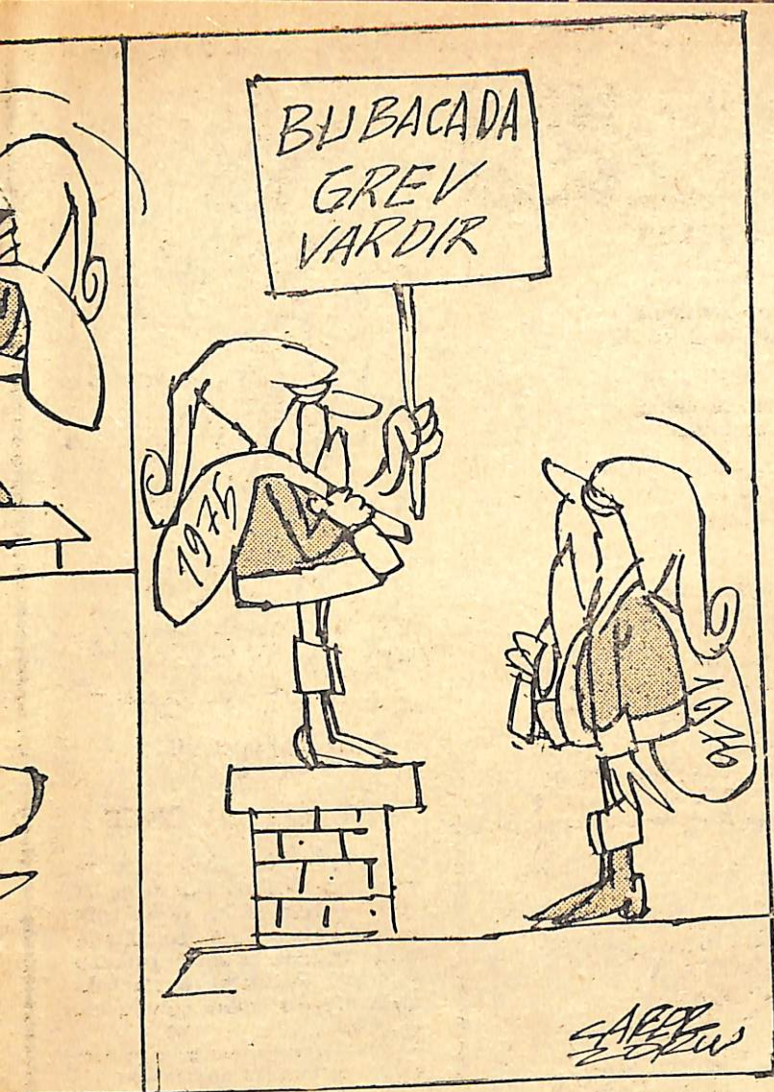

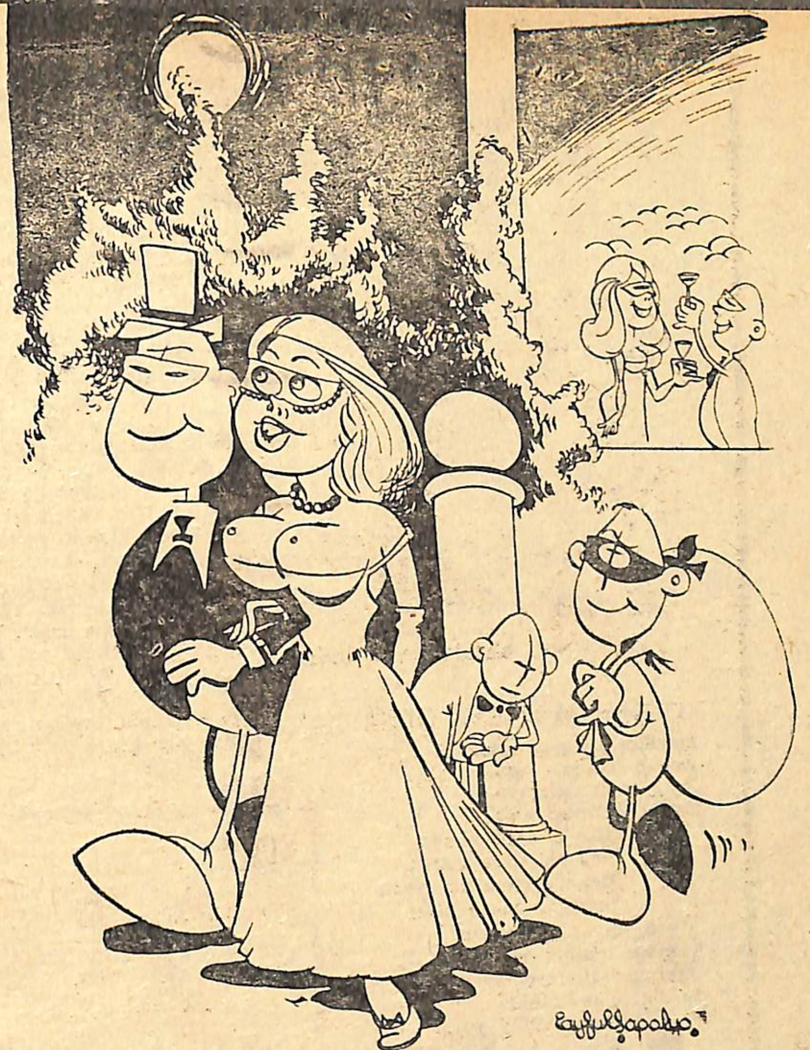

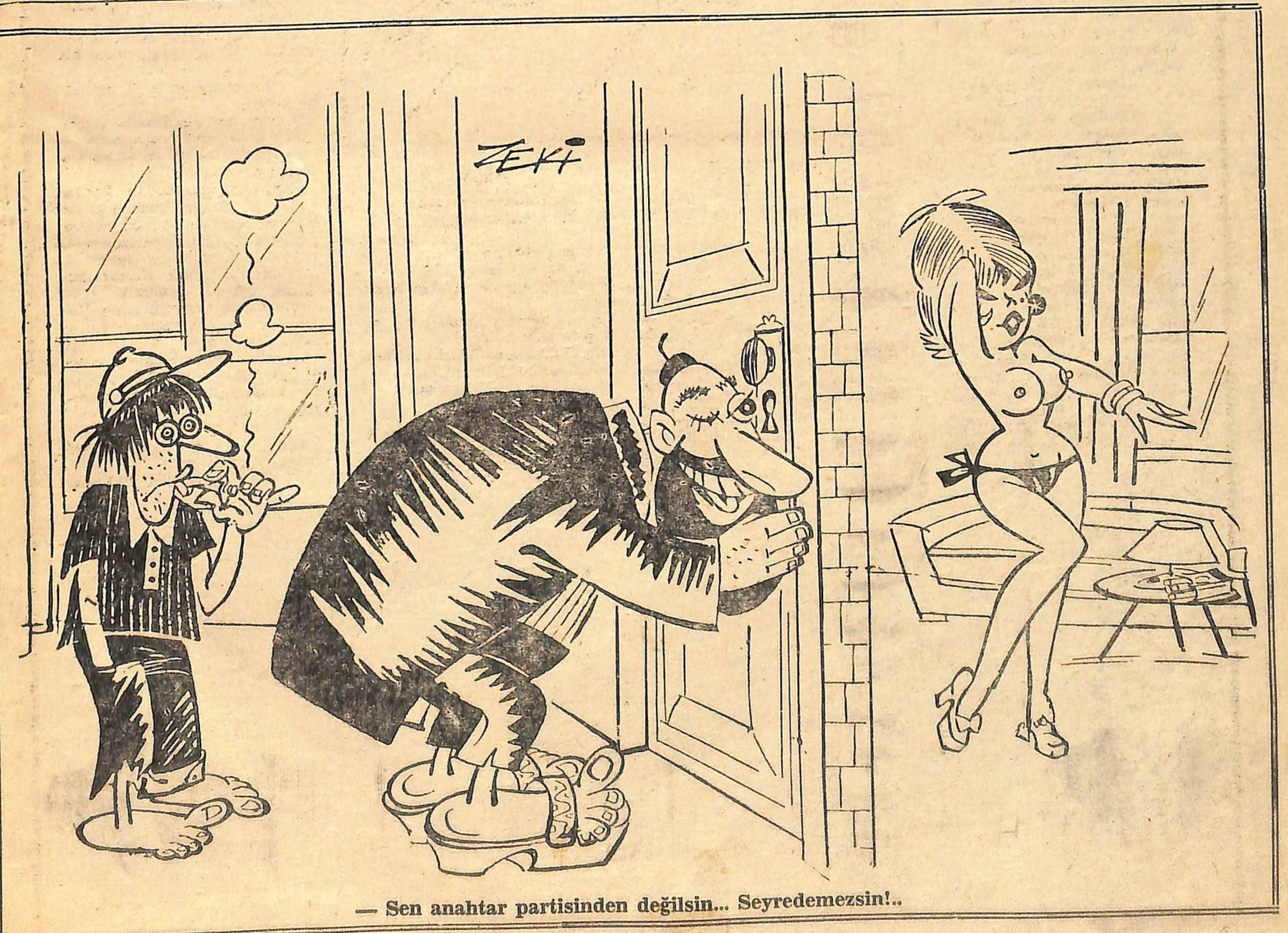

— Pardon, bayan!

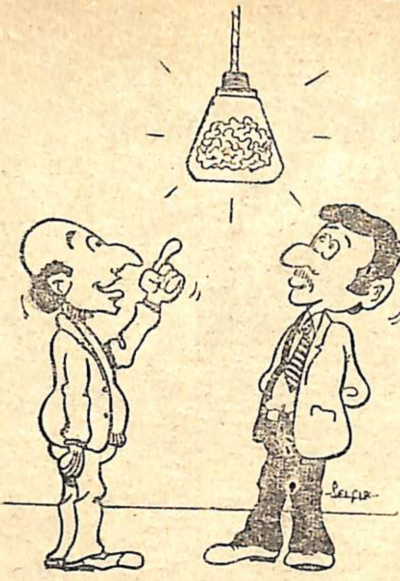

Yazısız

— Sen anahtar partisinden değilsin... Seyredemezsin!..

— Çok aydın birinin beyni imiş!

İNSAN, O İNSAN OLSA

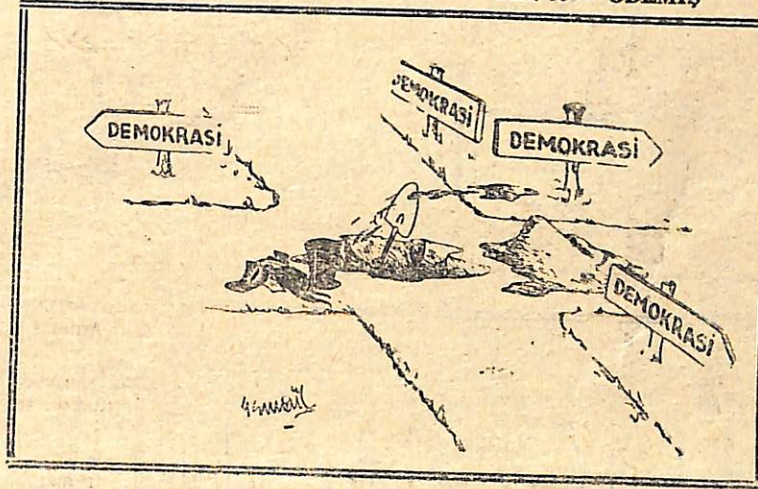
Merhabasız geçmeyen
İnsan, o insan olsa.
Süte suyu katmayan
İnsan, o insan olsa.
Güzele değer veren
Has ata eyer vuran
Menzile çabucak varan
İnsan, o insan olsa.
Afyon, esrar yutmayan
Tembel tembel yatmayan
Fakir zengin seçmeyen
İnsan, o insan olsa.
Kafayı ilme yoran
Sağlam bir bina kuran
Anadolu'yu gören
İnsan, o insan olsa.
Vurgunculuk bilmeyen
Sahte evrak almayan
Hak dâvadan yılmayan
İnsan, o insan olsa.
Özlem duyan barışa
Teknik ile yarışa
Muhtaç olmaz kuruşa
İnsan, o insan olsa.
Meydana pislemeyen
Sofuluk taslamayan
Gönlünü paslamayan
İnsan, o insan olsa.
Bulgur başa güreşir
Bayat ekmek yarışır
Derdimizi görüşür
İnsan, o insan olsa.
Yiğit anlar merdini
Kollar daim ardını
Bilir yoksul derdini
İnsan, o insan olsa.
Yakada bit gezer mi
Dostlar dostu ezer mi
Kemal böyle yazar mı
İnsan, o insan olsa.

KEMAL KARATEPE
Ayvalıdere İlkokulu öğretmeni
Esenler/İST.

ŞARKILARDAN SEÇMELER

Islak daha ıslak öp beni
Bambaşkadır budur nedeni.
Ben senin kahrını çekemem gönül
Ayarla birkaç kişi, sen de al bir ödül.
Gel kuklacı gel gör halimizi
Zamlar kırdı döktü belimizi.
Ben böyle hayata hayat mı derim
Ne demeli, yarına Allah kerim.
Körfezdeki dalgın suya bak
At kendini denize boynuna bir taş tak.
Seherde bir bağa girdim
Yakalanacağımı ne bilirdim.
Bir bahar akşamı rastladım size
Hoşgeldin demek yok mu bize.
Dumanlı dumanlı oy bizim eller
Herkes aç mıdır nedir incelmiş beller.
Gözlerinin içine başka hayâl girmesin
Bana bir mektup yaz kimseler görmesin.
Madem çoban değildin ardındaki sürü ne
Bâri yalan söylemeseydin her önüne gelene.
Ay akşamdan ışıktır yaylalar yaylalar
Niye hep güzel olur Leylâ'lar, Aylâ'lar?...

BEDRİ APPAK
P.K. 90 — ÖDEMİŞ

ANÎ TESİR

Kasabamıza gelen ve haşerat ilâcı satan bir adam, bar bar bağırıyordu:

— Yok mu ilâç alan? Her türlü haşeratı öldürür!...

Taşralı bir vatandaş yaklaşır:

— Bana bir paket verir misin..

Taşralı, ilâcı alır, gitmeye hazırlanırken, «Bu ilâç nasıl kullanılır?» diye satıcıdan sorar.

— Pireyi veya herhangi bir haşeratı yakaladığında ilâcı alıp ağzına biraz dökerseniz derhal ölür!... der satıcı da.

Hüsamettin BİLGE
Sümerbank Mağazası
Cizre/MARDİN

ANA

Bu bayram gelemem ana
Sabahlara kadar kaçırıp da uykunu,
Bekleme yolumu.
Evet, başıma işler geldi...
Gördüğün karışık rüyalar doğru.
Ama;
Çayında dimdik yüzen çay otu,
Kapıda öten karga,
Felç olmuşcasına dikilen gözlerin
Hepsi seni aldatıyor!
Bu bayram gelemem ana,
Patron izin vermiyor.

MÜRSEL MANAV
Yatılı Bölge Okulu öğretmeni
İspir/ERZURUM

Üniversite talebesi!

BİR KAÇ YIL ÖNCE

İstanbul'a ilk olarak gelen ve daha önce de namını duyduğu bu güzel şehrin tarihi ve turistik yerlerini gezen Hasan emmi, şehrin ihtişamına kendisini öylesine kaptırmış olacak ki; etrafa bakmaktan âdeta önünü görmez hale gelmiştir.

Onun, ters yönden gelen birine çarpması tam bu ana rastlar.

Çarpma ki, ne çarpma; sanki yıldırım...

Çarpılan adam kendini toparladıktan sonra hiddet dolu bir sesle:

— Vay dangalak herif vay! diye bağırır.

Bunun üzerine Hasan emmi, geriye döner ve merakla sorar:

— Hemşerim be, dangalak dedin, o ne demekmiş?...

Çarpılanın karşısındaki her ne kadar saf birine benziyorsa da boy ve posunun yerinde olması şehirliye kendini toparlamasına, vaziyeti kurtarmasına yeter:

— Ha.. dangalak demek mi? Güçlü, kuvvetli demektir.

Adamın bu cevabı üzerine, Hasan emmi gayet gururlu ve de neşeli bir tavırla:

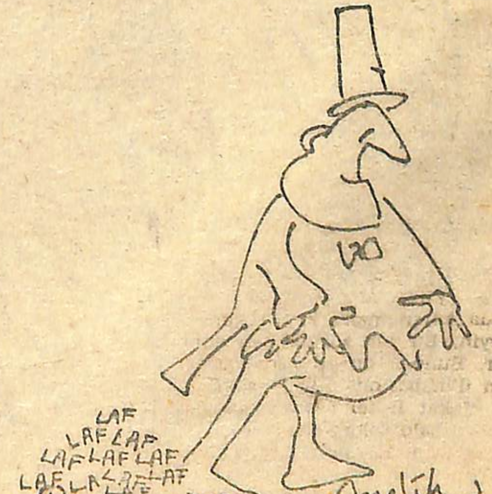
— Ah be hemşerim ah.. sen beni bir kaç yıl önce görseydin, ben o zamanlar daha da dangalaktım... der.

Şerife UĞUZ
Tünel, İstiklâl Caddesi Botter Apt. No: 475 D: 1
Beyoğlu/İSTANBUL

Ayakkabı

K. DOĞAN BÜKE

YOLDA, ayakkabısının vurması sonucu topallayarak yürüyen çocukları görünce çok üzülürüm, ayağımın sızladığını sanırım. Bu topallamalar, okulların açıldığı günlerde daha da çoğalır. Elem verici bu görünüm bana çocukluğumu anımsatır. Ayağıma uyacak başka ayakkabı yokmuşcasına satıcının verdiği ilk ayakkabıyı ayağıma geçirir, sonsuz bir hevesle sokağa fırlar, sonra topuğuma su toplatan ayakkabı vurmasının acısı ile sevincim uçar, giderdi. Ayakkabının tabanına pamuk koymalar, topukla yere basmadan yürümeler fayda vermezdi. Çocukluk işte... Bunda; satıcının «Açılır» diye yutturmacasının da etken olduğunu belirtmek gerekli.

Bu iş yalnız çocukların başına mı geliyor? Kırıtarak, seke seke yürüyen bazı hanımlar vardır, mutlaka onların da iskarpini sıkıyordur. Yoksa insan talim etse öyle sekerek yürüyemez. Hoş; şimdi, yürüyen hanım görmek de zorlaştı. Evde direksiyonu elinde tutmaya alışmış hanımlar, bu defa arabalarına kurulup direksiyona sarılıyorlar. «Direksiyonun olayım abla, beni kavra...»

Benim bir tutkum vardır: Yılbaşını İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa gibi büyük illerimizde geçiririm. Bunu benim züppeliğime vermeyin. Evet, Hilton'da, Büyük Ankara Oteli'nde, Büyük Efes Oteli'nde, Uludağ'da Büyük Otel'de kalır, eskiyen seneyi orada uğurlar, yenisini orada karşılarım. «Yenisi alındığından eskisinin hükmü yoktur!» denilemiyecek tek şey geçip giden bir yıl'dır. Nüfus kütüğündeki kayıt bir yıl daha eskimiştir. Sahi, otellerin isimlerinin başına neden «Büyük» deyimini geçirirler? Oda fiyatlarının kazığının büyüklüğünü belirlemek için mi?

Dediğim gibi, bu tür otellerde kalmamı, Yılbaşını otelin balo salonlarında karşılamamı züppeliğime vermeyin. Bu bir zorunluğun sonucudur. Bundan on yıl kadar önce bizim il'in başında Büyük sözü olmayan fakat Hotel deyimi bulunan otelinin balo salonunda yılbaşını karşılamıştım. Eş, dost grubu ile aynı masadaydık. Az sonra, karşımdaki masaya benim tezgâhtar karısı ve baldızı ile gelmez mi? Huzurum kaçtı... «Yahu, kapıda beliren haspa kim, hiç yabancı gelmiyor?» Haspa, kocasının kolunda salınıp bitişik masaya gelmez mi? Haspa, bizim eve haftada bir gün temizliğe gelen kadın... Karşımda tezgâhtar, yanıbaşımda yövmiyeci kadın, gel de eğlen... Saat yirmidörde doğru kotyon dağıtıldı. Bir öküz maskesi. Boynuzu da mı var ne? Hadi, içine sinsin de işçinin karşısına boynuzlu öküz maskesi ile çık... Hani herkes eşittir diye iddia olunur. Doğru söze ne denir? Patronun, tüccarın, tezgâhtarın, hizmetlinin kaynaşıp eşit olduğu toplum yılbaşı balolarıdır.

Yılbaşını büyük kentlerde geçirmemin nedeni boynuzlu öküz görünümü ile çıkmak korkusudur. Beni İstanbul'da, İzmir'de kim tanıyacak? Boynuzlarımla iftihar ederim...

Hilton'da yer ayırtıp sene sonundan iki gün önce eşimle birlikte İstanbul'a gittik. Neşemiz yerinde, cebimiz şişkin. Gıcır gıcır beşyüz liralıklar... İki gün şaping yaptık. Faşing değil, şaping... Alışveriş demek işime gelmiyor. Öyle desem, Mahmutpaşa'yı arşınladığımızı sanırsınız. Biz Butik müşterisiyiz azizim, şaping yaparız...

Otuzbir Aralık günü bir yağmur başladı, aklınız durur... Şaping uğruna ayakkabımın taban dikişi açıldı. Ayağım vıcık vıcık su, başparmağım tek dişi kalmış canavar gibi ortalarda...

İmkânı yok, yürüyemem. Hemen bir mağazaya sığındık. Satıcının getirdiği ayakkabının modelini beğendim. Soğuk sudan büzülmüş ayağım kunduraya giriverdi. Ohh be, dünya varmış... Ayakkabının kalıbı değişikmiş, küçük gibi görünüyorsa da derisi çok yumuşakmış, terlik gibiymiş, hemen açılırmış. Lâf işte, satıcı beni tavlamış. Anadolulu olduğumu anlayıp beni, yutturmuş.

Akşam, bir arabaya atlayıp Hilton'a vardık. Odamızda hazırlanıp Salon'a indik. Bilmem ne salonu. Masamızı bulup oturduk. Sandalye bir rahat, gevşeyiverdim. Hilton Otelinin açılış törenine Amerika'dan gelen Hilton'un sevgilisi Terry Mor gibi bacaklarımı açtım... Gazetelerde hatunun tüm malı meydanda resimleri çıkmıştı. Kadının ne kabahati var? Sandalyeler rahat efendim...

Az sonra ayağımda bir sızı başladı. Bunu yağmur suyuna bağladım. Romatizma mı olacağım ne? Sızı arttı, ayağımdaki; ayakkabı değil, işkence âleti. Bu âleti işkencecilere öneririm Salon'a bir polis girse, altı sahifelik suç itirafnamesi yazıp imzalamazsam şerefsizim...

Paramızla kendimizi işkenceye sokmuşuz. Hani, güneş çarığı, çarık da ayağı sıkar derler öyle olmuşum...

Hanım, dans diye tutturdu. Hem saat yirmidörde geliyormuş, dans ederken ışıklar sönünce öpüşmesi daha kolay olurmuş. Öpüşmeden imkânı yok, yeni yıla girmezmiş, her şeyin bir yakışığı varmış. Yine de ben bilirmişim, sırtını dönüp yatarsa mızıkçılık kabul etmezmiş.

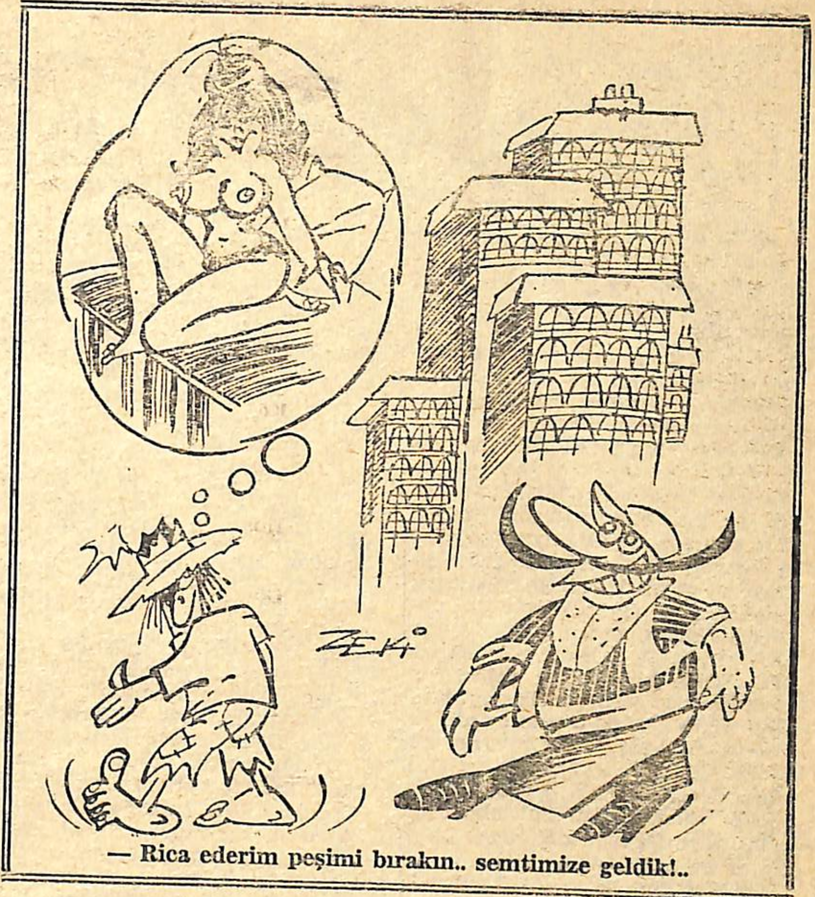
Yahu, ben oturduğum yerde sıkıntıdan kıvranıyorum, dans etmek ne kelime ayakta duramam... Kadın kaprisi işte. Üstelik beni dans bilmiyor sanırlar, hödük derlermiş. «Ne derlerse desinler...» diyemem.

Çaresiz, doğruldum, hanımın koluna girip piste yöneldim. İmdat, işkence ediyorlar, ölüyorum!... Orkestra İmparator Valsi'ni çalıyor. Benim için vals değil, cenaze marşı... Dansı yarıda kesmek olanaksız! Çare? Yaradana sığınıp ayakkabımı çıkarıp elime aldım. Ohhh beee... Ayakkabım elimde bir dans edişim var, şaşarsınız. Fred Astaire yanımda haltetmiş. Aaaa, o ne? Beni görenler ayakkabılarını çıkarıp eline alıyor, öyle dönüp duruyor. Salonun gıdıklayıcı parfüm kokusu dağılıp gitti, yatılı okul yatakhanesinin ağır kokusu Salon'a yayıldı.

Ayakkabımı tekrar giymek ne mümkün? Masada çorapla oturdum, Salon'u öyle terkettim. Odamıza çıkarken ayakkabılarım elimde, sevimli boynuzlu maskem yüzümdeydi.

Bugüne kadar, o gece herkesin mi ayakkabısının sıktığını, yoksa benim ayakkabısız dans modasını yaratıp yaratmadığım konusunu çözümleyemedim. Gazetelerde yeni yayınlanan kitapların ilânını ilgi ile izlemekteyim. Dans tarihi yayınlanınca hemen gidip alacağım. Çıplak ayakla, pardon çorapla dansı ben yarattı isem bu mutluluk bana yeter. Yaratıcılığım tarihe altın harflerle geçecek. Sahi, tarihe altın harflerle geçmek nasıl oluyor? Hurufatı mı altından, mürekkebi mi?

K. Doğan BÜKE

— Rica ederim peşimi bırakın.. semtimize geldik!..

— Belediye, maaşları veremedi. —

— Bana bir onluk verir misin?

«MÜHÜR KİMDE İSE SÜLEYMAN ODUR» «DİKİŞ TUTMAZ» «GEMİSİNİ KURTARAN KAPTAN»

PELESENK

«VATAN MİLLET SAKARYA» «GÖRÜLEN LÜZUM ÜZERİNE» «SU KÜÇÜĞÜN, SOFRA BÜYÜĞÜN»

Mühür kimde ise Süleyman odur

ÇOK eskiden Horasan taraflarında bir sultan var idi. Bu sultanın adı Süleyman idi. Çok küçük yaşta başa geçmiş olup, oldukça haşarı bir insan idi. Daha çocukluğundan topa merak salmış, bu yüzden kendisine tutulan sütannelerinin göğüslerini ıncıklayıp mıncıklayıp sonunda parçalıyor idi. Bir sütannesi iki günden fazla dayanamıyor, yerine yeni bir sütannesi bulunuyor idi. Küçük Süleyman sarayda gezer iken, nerede göğsü büyük bir kadın görse saldırıyor, göğsünü yakalıyor, sıkıyor idi. Bu yüzden saraydaki göğsü büyük kadınların tümünün işine son verilmiş idi. Ama küçük Süleyman sık sık saraydan kaçıyor, saray çevresindeki tarlalarda çalışan kadınların göğüslerine saldırıyor idi. Süleyman'ın bu durumu büyüyünce de devam eyledi. İlk karısının göğüsleri birer kavun büyüklüğünde idi. Ondan sonraki karılarının da göğüsleri hep büyük idi. Saray nazırlarından Ebbah'ın dediğine göre, Süleyman'ın büyük babası da bu hastalıktan muzdarip olup ölür iken dört kadın göğsü arasında ruhunu teslim etmiş idi...

İşte bu Süleyman, tarihte ilk kez mührü bulan Süleyman olup, hikâyat şöyle anlatıla, şöyle nakledile...

Efendim, bir gün Süleyman Sultan hastalandıkta çok fena olmuş idi. Yerinde oturamıyor, eli kolu oynamıyor idi. Saraya gelen birçok hekim, Süleyman Sultan'ın derdine deva olmuyor idi... Bu yüzden devletin birçok işleri aksamış, vatandaş perişan olmuş idi. Çünkü, sultanın eli oynamadığından, yazılara imzasını atamıyor, bu yüzden de işler yürümüyor idi. Başveziri Mahmut Saad, bir gün huzura vardıkta, sultana:

— Efendimiz, buyruk verilirse sizin yerinize imzayı ben atayım, dedikte, Süleyman çok hiddetlenip, çok kızıp ve de ağzından köpükler saçarak:

— Vezir vezir, ben daha ölmedim, demiş idi.

Vezir, söylediğine pişman, sultanı etekleyip çıkmış idi. Ondan sonra sultanın hastalığını iyi etmek için yine çığırtkanlar bağırtılmış, yine birçok ödüller konmuş ve de ödüllerin miktarı artırılmış idi... Sonunda bir gün saraya, kara kuru ufak tefek bir adam gelerek:

— Ben sultanımızı iyileştireceğim, dedi ve huzura alınmasını istedi.

Başvezir, adama:

— İlâcın ne, deva olacak mı sultanımıza, acılarını dindirecek mi? diye sorduğunda, kara kuru ufak tefek adam:

— Şayet acılarını dindirmezsem boynum vurula, diye söyledikte, bu adam huzura alındı...

Sultan sancılar içerisinde kıvranıyor, ne yazık ki ağrıyan yeri dibinde olduğu için eliyle tutamıyor idi. Orasını tutamayınca, yanındaki cariyelerinin göğüslerini tutarak sıkıyor idi. Zavallı cariyeler, tek sultanları rahat etsin diyerek, canları yansa da ağızlarını açmıyorlar idi.

Sultan:

— Hadi bakalım, dedi ufak tefek kara kuru adama, göster hünerini, görürsün çok sıkıntı çekerim.

Adam, sultanın soyunmasını istedi.

Sultanı iki cariye soymaya başladılar. Sultan her kolunu kaldırışta, her ipekli çamaşırını çıkarışta ah vah ediyor, cariyeler sultanlarının bu durumunu gördükte kanlı gözyaşları döküyorlar idi.

Adam:

— Donu da, dedi...

Ah ah, hiç koskoca bir sultan, böyle bit gibi bir vatandaşın önünde donunu çıkarır mıydı, ama ne yapsın ki derdi büyük idi...

— Hıh, dedi, donu da çıkardık bakalım ne yapacaksın?

Kara kuru adam:

— Eğil, dedi...

Ah ah, hiç koskoca bir sultan böyle bit kadar bir vatandaşın önünde eğilir miydi, hem de ayağında donu olmadan?...

Sultan eğildikte, adam cebinden bir kara melhem çıkararak padişahın orasına sürdü.

Adam, melhemi sürdükten sonra odanın dört bir yanına mendil büyüklüğünde bembeyaz kâğıtlar serdi:

— Sultanım, dedi, bu kâğıtlar eczalıdır. Şimdi sırasıyla şu kâğıttan başlamak üzere, üçyüzü sayıncaya kadar her bir kâğıdın üzerinde oturacaksınız. Ve kalktığınızda eczalı kâğıda bakacaksınız. Nerede kara melhemin izi kâğıda çıkmazsa, orada yeniden bu kara melhemden süreceksiniz... Ve yine kâğıtlara oturmaya devam edeceksiniz. Biiznillâh bu işe onbeş gün devam eyledikte dibinizdeki derdiniz salâh ola...

Muzaffer İzgü

Sultan ak kâğıtlar üzerine bir bir oturmaya başladı. Bu arada kara kuru adamın karnı doyurulup sarayda konuk edilmesini bildiren Sultan Süleyman, sekizinci kâğıttan sonra altına baktığında dibine sürdüğü kara melhemin boyasının çıkmadığını gördü. Cariyelerine buyurdu:

— Süresiniz ardıma kara melhemi...

Cariyeler, ince hassas parmaklarıyla sultanın ardına kara melhemden yine sürdüler. Ve sultan, kara kuru adamın serdiği kâğıtlara oturmaya başladı:

— Bir iki üç dört, yüz ikiyüz üçyüz... Bakasınız...

— Boyalı sultanım...

Gelsin öteki kâğıt...

— Bir iki üç dört, yüz ikiyüz üçyüz... Bakasınız...

— Boyalı sultanım...

— ....

— Boyasız sultanım...

Büyük bir olay... Sekizinci sürüşten sonra sultanın ağrı ve sancıları yavaş yavaş dinmeye başladı...

Ama... Evet ama sultan hazretlerinin oturduğu ve de dibinin resminin çıktığı bu kâğıtlar nolacak idi?.. Koskoca sultan, sıradan adam değil.

Başvezir:

— Evet? diye sordukta, Cahut gözyaşlarını silerek:

— Kullanalım bunları, dedi...

di ki bu kâğıtlar çöpe atıla ve de yakıla... Kâğıtlar bir bir toplandı, vezirler kurulu bu işi bir karara bağlamak için acele toplantıya çağrıldı... Toplantıyı başvezir Mahmut Saad açtı:

— Sayın vezirler, dedi... Çok önemli bir meseleyle karşı karşıya bulunmaktayız. Şu önümdeki kâğıtlar, sultanımızın dibinin resmi olup, çok kıymetli kâğıtlardır. Bu kâğıtları yok etmek ve de yakmak sultanımıza büyük bir saygısızlık olur. Bu bakımdan sizlerin de fikirlerinizi almak için topladım. Bu kâğıtları ne yapalım?

Vezirler tastamam dört saat kafa patlattılar. Kâğıtlar öpüle öpüle elden ele dolaştı. Eline alan vezir, resme bakıyor bakıyor, bir karar veremiyor idi. Sonra öpüp yanındaki vezire veriyor idi... İşte bu vezirlerden çok akıllı bir vezir olan Cahut, kâğıdı eline aldıkta:

— Başvezirim, dedi... Ama gözleri yaşlı idi Cahut'un. Resme bakıp bakıp ağlıyor, «Bu ne güzellik, bu ne güzel bir resim» diyor idi...

Öteki vezirler bunu çok kötü bir anlama çektikleri için homurdanmaya başladılar. Hattâ içlerinden biri:

— Bu ne rezalet! dedi...

Cahut:

— Yanlış anladınız, dedi vezirlere. Bilirsiniz sultanımız ne zamandır imzasını atamaz ve bu yüzden devlet işleri yüzüstü durur. Yine bu yüzden vatandaş çok sıkıntı çeker. Ben gördüm ki, bu kıymetli ve de ulvî kâğıtların çoğunun üstünde boş yer bulunmakta... Sultanımızın emirlerini buraya yazar, altındaki resmi de padişahımızın imzası kabul eylersek devlet işleri tıkır tıkır yürür...

Vezirlerden biri:

— Ama imza elle atılır, deyince,

Cahut:

— Ne önemi var, dedi, ha elle atılmış, ha ardla atılmış... Organ padişah efendimizin olduktan sonra... Bakın, dikkat buyurun efendim, tüm imzalar birbirinin aynısıdır. Önemli olan imzadaki benzerliktir...

Başvezir, bu fikri çok olumlu buldu. Daha doğrusu devlet işlerinin başı olduğu için, işler yürümedikte en çok kendisinin başı ağrıyor idi. Hemen o günü birikmiş buyrukların tümünü bu kâğıtların üst tarafına hattatbaşına yazdırarak gerekli yerlere gönderdi... Buyruk nereye gönderildiyse, öpüldü, başa kondu öyle açıldı okundu... Fakat, o kadar çok buyruk yazılması ve de o kadar çok kâğıt gerekiyordu ki, başvezir, kara kuru adamın kulaklarını büküverdi:

— Söyleyesin sultanımıza, her kâğıtta ikiyüze dek otura...

Sultan hazretleri, o günden sonra her kâğıdın üzerinde ikiyüz saydı oturdu, sonraki günler bu sayı yüze indi... Böylece başvezirin önünde bir yığın buyruk kâğıdı olmuş idi... Durumdan başvezir memnun, sancıları dindiği için sultan memnun idi. Buyruğu alan kişiler de çok kısa zamanda bu resmi tanımışlar idi. Ortada bir boşluk, yanlarda kıvrımlı karalıklar ve uç tarafında kocaman bir nokta... Tüm resimler tıpa tıp birbirinin aynı idi...

Amaa, ne oldu, nasıl oldu bilinmez ve de hikmetinden sual olunmaz, sultan onbeşinci günü sabahı cariyeleriyle boğuşurken öldükte, cariyelerden çok başveziri telâş aldı... Sultanın öldüğünü halkına duyursa, isyan çıkar idi... Duyurmasa, bundan sonra buyruklara kim imza atacak idi?... Sultanın öldüğü çok gizli tutuldu, yalnız saraydaki bir kaç kişi öğrendi. Cariyelerden haberi olanlar bir bir sarayın mahzeninde boyunlarına ip atılarak boğuldu... İşler başvezir tarafından yürütülüyor idi, ama resimli kâğıtlar bir yandan tükeniyor idi. Bir taraftan sultanın defni, bir taraftan imza sıkıntısı, başvezirin kafası çatlayacak idi... Başvezir sonunda Cahut'a akıl danışmaya karar verdi:

— Ya Cahut, şimdi ben ne yapayım?

Cahut:

— Kolay başvezirim, dedi. Bilirim ki sultanın ölümünü halktan saklamakla halkını düşünürsün. Çok kolay... Sarayda ne kadar insan varsa bir bir ardımıza bu kara melhemi çalar ak kâğıdın üzerine otururuz. Hangimizinki sultanımız efendimizinkine uyarsa, bundan böyle ol kişinin resmini kullanırız...

Başvezir çok sevindi. Hemen saraydaki tüm kişiler birer birer, bir odadan geçirilerek ellerine melhemler verildi, kâğıtlara oturtuldu... Ama yok, öyle bir imza yok idi. Sultan Süleyman'ın dibi bambaşka idi. Hiçbir resim onunkine uymuyor idi. Daha ilk bakışta Sultan Süleyman'ın dibinin resmi anlaşılıyor idi.

Cahut, başka bir akıl verdi:

— Başvezirim, halk demek yalnız saraydaki halk değildir, bunca halk yaşar ülkemizde, çağrı yaparız, halkı çağırırız, gelenleri bir bir boyar, ak kâğıt üzerine oturturuz...

Çağrı yapıldı... Günlerce halk saraya koştu. Günlerce kara melhemler sürüldü, kâğıtlara oturtuldu... Yok hayır, hiç kimsenin resmi sultan hazretlerinin resmine benzemiyor idi... Ama, tam yetmişyedinci günde saraya Mühür isimli bir adam geldi. Sürdü kara melhemi, oturdu ak kâğıda, aman Allahım, tıpkısı, sultan hazretlerinin tıpkısı resim çıkardı kâğıda... Başvezir uçtu sevincinden... Cahut'u çağırdı. Cahut, resme baktı baktı:

— Tamam, dedi, adın ne senin vatandaş?

— Benim adım Mühür...

İşte tarihte ilk kez Cahut denir o vezir şu sözü etti:

— Mühür kimde ise Süleyman odur... Sen Süleyman'sın vatandaş...

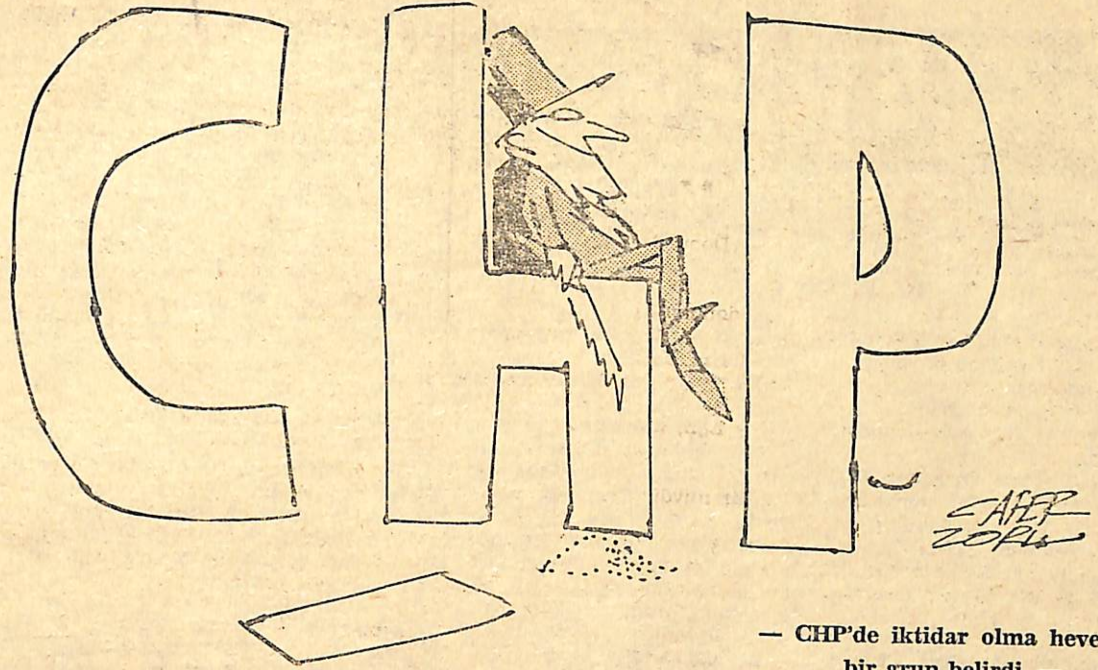
Ve de o günden sonra bu resmin adı mühür olarak kaldı... Ama gelelim biz Mühür'e... Mühür, mührünün kıymetini anlar anlamaz, bezirgân babasını başvezir yaptı. Kardeşlerine hazinenin anahtarlarını bir

kâğıda oturup kalkmakla teslim etti... Kayınbabasını, eniştesini bir oturup kalkmakla vezir yaptı. Ne kadar akrabası varsa saraya doldurdu... Akrabaları bitti, yakınlarını illere vali tâyin eyledi. Yakınları bitti, komşularını kredilerle servete boğdu... O kadar kolaydı ki bu iş, salt bir ak kâğıdın üzerine oturup kalkması yetiyordu. Ülkede, bu duruma içerleyenler oldu... Mühür, kâğıdın üzerine oturdu kalktı... Konuşanlar oldu, Mühür kâğıdın üzerine oturdu kalktı... Halk bizar oldu, zarı zarı ağlamaya feryadü figan eylemeye başladı... Nasıl kurtulunacaktı bu Mühür'ün elinden?

Bir gün sarayın hekimbaşısı kellesini koltuğa alarak bir bahaneyle Mühür'ü bayılttı. Ve de alt tarafını ameliyat etti...

Anlaşılmadı mı sanki, hemen anlaşıldı, mühür bozuk çıktı... Fakat, Mühür öyle akıllı, öyle kafalı bir adamdı ki, oturdu kendi elceğiziyle sarı madenden bu mührün sahtesini yaptı... Ve sahte Süleyman olarak tahtta oturdu, oturdu, oturdu.

Muzaffer İZGÜ

— CHP'de iktidar olma heveslisi bir grup belirdi. —

YEDİ GÜN

PAZARTESİ :

Bir yıl böyle geçti

Bugün 1975 yılının son günü. Yarın, yeni bir güne takvimlerimizde 1976 tarihini görerek başlayacağız. Anlayacağınız koskoca bir 365 günü daha geride bıraktık. Peki, ne yaptık geçen bir yıl içinde?

Erken seçim isteyenlere inat, «İç ve dış sorunların ağırlık kazandığı bir dönemde, memlekette seçimle kaybedilecek ne zamanı vardır, ne parası» diyerek, çalışabilir bir hükûmet kurmak için hemen kolları sıvadık.

Bir kaç ayımızı kuruluş görüşmeleriyle harcadık. Neyse ki kurulabildi sonunda.

Bir kaç ayımız, koalisyon protokolu ile hükûmet programının hazırlanmasını beklemekle geçti. Neyse ki, hazırlanabildi sonunda.

Bir kaç ayımız, güven oylamasında çoğunluğu sağlayabilmek için gerekli oy eksiğini-kapama formüllerinin aranmasıyla uçtu gitti. Neyse ki onun yolunu da buldular sonunda.

Ağzım burnum derken geldi çattı tatil sezonu. Eee, bunca yıpratıcı çalışmalardan sonra, dinlenmek elbette ki hakları...

1 Kasım'dan bu yana da durmadan canla başla Meclislerin başkanlarını seçmek için uğraşıyor garipler.

«Peki, hani memleketin kaybedecek bir tek dakikası yoktu» diyeceksiniz. «Ülkemizi dar boğazlara iten sorunlar ne zaman ele alınacak?» diyeceksiniz.

Onlara da sıra gelecek elbet. Hele başkanlar bir seçilsin, bütçe görüşmelerine bir geçilsin, hükûmet göreve devam etmek için yeterli oyu alırsa, ortaklar koalisyonu yaşatmak için anlaşmaya varırsa ve tüm bunlar olana dek yeni yıl bitmez de bir kaç günü kalırsa, görün siz sorunların üstesinden nasıl gelindiğini!

Hiçbir önemli konuya el atmadan geçtiyse 1975, suç parlamenterlerimizin değil, yıllarındır kardeş. Başlamasıyla bitmesi bir oluyor meretlerin!

SALI :

Gerekçe

«Avşa vapuru rıhtıma bindirdi!»

Ne yapsın, deniz bitmiştir.

«Otobüs, büfeye girdi!»

Şeytan itmiştir.

«Altı çocuk babası bir adam bayram üzeri canına kıydı!»

Para bitmiştir!

ÇARŞAMBA :

Dış yardım

İskandinavya gezisini tamamlayan Ecevit, ikibuçuk kilo almış.

Hani vallahi bu kadarını da ummuyorduk biz. İşin içine alış veriş girdi mi, hep eli boş dönüyor da Avrupa'ya giden temsilcilerimiz!...

PERŞEMBE :

Gel de üzülme

Gazetecinin, «Gençlerimizi silâhtan arındırmayı düşünüyor musunuz?» sorusunu şöyle yanıtlıyor MHP Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Alpaslan Türkeş:

«Biz, silâh sevgisine sahip bir milletiz. Hangimizde silâh yok ki?...»

Aaah, ah! Ne olurdu birbirimizi sevebilseydik silâhı sevdiğimiz kadar, acaba kıyamet mi kopar?

CUMA :

Bizim adaylarımız

Yıl bitti ya?... Politika dışı seçmeler başladı. Yılın Sporcusu, Yılın Olayı, Yılın Kadını, Yılın Erkeği gibi... AKBABA'da yaptığımız bir anket, şu sonucu ortaya çıkardı:

Yılın Sporcusu: İstanbullu bir yaya. Adı: Kaya.

Özelliği: Koca bir yıl boyu kurban arayan İstanbul trafiğinden yara bere almadan paçayı kurtarmasını bilmiş, güreş, boks, karate arası bir yöntemle sabah akşam belediye otobüslerine binmeyi becermiştir. Açılan çukurları aşarken uzun atlama rekorları kırmış, devlet daireleri arasında yüz metre birincisi olmuştur.

Yılın Olayı: Maliyemizin gösterdiği mucize.

Yılın Kadını: Tüm Türk anaları. Erkeğinin eline teslim ettiği üç beş kuruşla kirasını verir, aşını pişirir, çocuklarını giydirir okutur, elektriği suyu öder, parası kalmaz ama kalan zamanında da ellerini açıp Tanrıya şükürler eder.

Yılın Erkeği: İhsan... Hem işsiz, hem dişsiz olduğu halde yaşamını sürdürmesine şaşıyor insan!

CUMARTESİ :

Çare

Hayat pahalılığından bunalan Arjantin halkı, kumara başlamış!

Etkisi ve tepkisi her ülkede ayrı oluyor hayat pahalılığı denen meretin.

Kimi yerde bir silâh uyduran soygun yapıyor; kimi yerde derdini unutmak isteyen bir içki şişesi kapıyor; kimi zar atıyor, kimi işe hile katıyor...

Kimi de bizde sık sık görüldüğü gibi kafayı üşüttüğünden olacak, durup durup kalkınma nutukları atıyor!

PAZAR :

Bir raporun düşündürdükleri

Neden dışardan buğday satın alan bir ülkeymişik biliyor musunuz?

Çok ekmek yediğimiz için...

Bir tarım ülkesi olarak buğday ihraç etmemiz neye bağlıymış biliyor musunuz?

Ekmeği az yememize...

Ete hasretiz, sebzeye hasretiz, yağa suya her şeye hasretiz, şimdi de ekmek yememeye alıştırılıyoruz desenize!

Vedat SAYGEL

— Ecevit Demirel'e elini uzattı. —

Yozyürek destanı

Sulhi Dölek

TAVUKLAR

BİR yandan pazarlığı ilgiyle izliyor, bir yandan da hayvancıkları inceliyordu Yozyürek. Tavukçu ve müşterisi istedikleri kadar bağırsınlar, Yozyürek tavuklardan yanaydı.

Sonunda iki adam anlaştılar. Dişi çekiliyormuş gibi yüzünü buruşturarak cebinden çıkardığı paraları tavukçunun avucuna sayan bıyıklı, karşılaştığı sorunu ilk o an sezdi. Yedi tavuk ve bir horozu nasıl taşırdı?

«Dördünü bir eline, dördünü öbür eline alırsın,» dedi tavukçu. «Bacaklarından şöyle bir kavradın mıydı...»

Tavuklar maydanoz demeti yerine konulmaya pek istekli görünmüyorlardı. Adam ikisini bacaklarından tutmayı beceriyor, tavukçunun yardımıyla bir üçüncüsünü onlara katmaya çalıştığındaysa talihsiz kuşların tümü yerlere dökülüyordu. Bereket bacakları sicimle birbirlerine bağlıydı da kaçamıyorlardı. «Bereket» derken tavukların açısından konuşmuyoruz kuşkusuz.

«Yardım edeyim mi?» diye sordu Yozyürek.

Adam uzun uzun süzdü kahramanımızı. Gönül zenginliği kişilerin yüzünden kolayca okunmaz ki. Bakışı tersleşti adamın, ağzında ters sözcükler biçimlenmeye koyuldu.

«Para istemiyorum,» diye ekledi Yozyürek çabucak, adamın ağzını açmasına sıra kalmadan.

Bıyıklı, Yozyürek'imizin gönül zenginliğini işte o anda kavrayıverdi. Çatılan kaşları gevşedi, dudaklarının uçları kulaklarına doğru çekildi.

«Gel delikanlı, gel. Şunların dördünü sen, dördünü de ben yüklendik mi... Hay yaşayasın!...»

«Delikanlı» sözcüğü Yozyürek'e kıvanç verdi.

«Horozu ben taşıyayım.»

Hayvancıkların dördünü yüklenmeye hazırlanan adam, Yozyürek'e anlamı belirsiz bir bakışla baktı. O-muzlarını silkti sonra. «İyi ya.»

Yozyürek, ikinci dileğini sözsüz olarak yerine getirdi: Horozun ve üç tavuğun bacaklarını bağlayan ipleri çözüverdi çabucak.

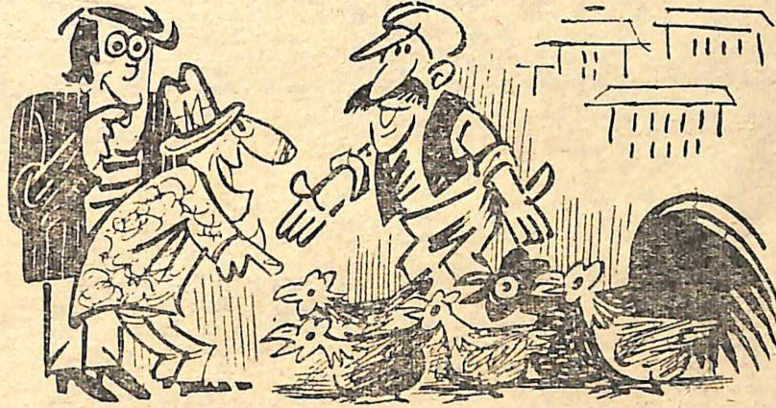
«Ne yapıyorsun kardeşim?» dedi adam.

Yozyürek omuzlarını silkti.

«Kaçırırsan ne olacak?»

«Kaçırmam,» dedi Yozyürek.

Adam önde, Yozyürek hemen ardında, tavuklar başaşağı; pazarı dolduran kalabalığın orta yerine doğru ilerlediler. Yozyürek'imizin içi, yarma hareketinin heyecanıyla doluverdi. Gözlerinde yaşamın eğlenceli anlarına özgü pırıltılar kıvılcımlanmaya başladı. Adam ikide bir dönüp kahramanımızın gelip gelmediğine bakıyordu. Üçüncü dönüşünde, güvensizliğinin cezasını çekti: Elindeki tavuklardan biri bibercinin tezgâhına takıldı. Avuç avuç karabiber, kırmızı biber, kimyon, tarçın ve daha en az on başka tür baharat, bibercinin sövgüleri, kümes hayvanlarının çığlıkları, kalabalığın ilgi dolu konuşmaları dolduruverdi havayı.

Biberci, bıyıklının yakasına yapıştı. Beriki elindeki tavukları bırakmak istemediğinden kendini savunamıyordu bile. Çabucak bir ağız dalaşı başladı. Bibercinin komşusu olan soğancı, uncu ve peynirci; pazarcı kardeşlerinin yanında yer aldılar. Yaşlı bir kadın, elindeki tavuklarla acıklı bir durumda kalan bıyıklı adamın yanını tuttu. Kalabalıktan birkaç kişi daha kadına katılınca, az çok eşit bir çatışma başladı.

Yozyürek durumdan yararlanıp yüküyle birlikte sıvışmayı aklına getirmedi bile. Kendine yakıştıramıyordu bunu. Onun yerine, iyiliksever yaşlı kadının çantasındaki dul aylığını kendi cebine aktardı. Elinde üç tavuk ve bir horoz varken, kolay iş değildi doğrusu bunu becermek. Kendine saygısı bir kat daha arttı.

Pazarın sıkıntılı havasından çıkıp sonunda açıklığa kavuştuklarında, didişmeden hâlâ şaşkındı bıyıklı adam. Üstü başı toz içindeydi. Alnından ter fışkırıyordu. Elindeki tavuklar ikiye inmişti.

«Daha uzak mı gideceğimiz yer?» diye sordu Yozyürek.

«Hımharmhoo,» diye bir şeyler geveledi adam. Sarsıntının etkisinden sıyrılamıyordu. Bir Yozyürek'in elindekilere baktı, bir kendi elindekilere. Kafasında bir ölçüştürme yapıyordu besbelli.

«Üzülme,» diye onu avutmaya çalıştı Yozyürek. «Geride altı tane daha var nasıl olsa.»

Adam evinin ne yanda olduğunu unutmuş gibiydi. Köşede dikilmiş duruyor; sokağın bir soluna bakıyordu, bir sağına. Sonunda kararını verdi, yürümeye koyuldu. Sudan çıkmış kedi görünüşü gitmemişti üstünden. Yozyürek, ıslık çalarak ve elindekileri sallayarak peşinden yürüdü. Bir sokak sustu, iki sokak sustu, üçüncü sokağı geçtiklerinde dayanamayıp açtı ağzını:

«Amma da iş!»

Ana yola gelene dek konuştu durdu adamımız. Hiç ağzını açmayan bıyıklı, yolun kıyısında durup döndü. «Sus!» dedi kısaca. «Tek söz daha edersen boğarım seni!»

Yozyürek tavukları salıvermeyi, ya da adamın eline tutuşturmayı düşündü. İyiliği üstün geldi, ikisinden de vazgeçti.

«Ne yapacaksın bu tavuklarla?» diye sordu, yumuşak bir seslе. «Kesecek misin?»

«Yok oğlum, yok,» dedi adam kaldırıma oturup. «Tavukçuluk yapacağım.» İki tavuğu yanına, yere koydu. Cebinden çıkardığı buruşuk paketteki son sigarayı yaktı. «Hesabın iyi midir senin?»

Yaşamının her dakikası hesap yapmakla geçen Yozyürek'e sorulacak soru muydu bu? Karşılık vermeyi yediremedi kendine.

«Şimdi,» dedi adam, sigarasından uzun bir soluk çekerek, «yedi tavuğun olsa...» Ansıyıverdiği acılı olay yüzünden suratını buruşturup düzeltti sözünü. «Beş tavuğun olsa, bunların her birini sekizer yumurtayla kuluçkaya yatırsan, bu kırk yumurtanın otuzundan civciv çıksa, bunların yirmisi yaşasa bunlar büyüdüğünde her birinin altına sekizer yumurta koysan...»

Yozyürek yarı ilgiyle dinliyordu. İlgisinin öteki yarısını, yolun ortasına doğru sıçrayarak ilerleyen ayakları birbirine bağlı tavuğa vermişti. Adam, kurduğu düşün heyecanıyla olan bitenin farkında değildi.

«Daha hızlı,» dedi Yozyürek tavuğu coşturmak için.

Adam anlatmasını hızlandırdı. «... sonra bu üçyüz yirmi tavuğun altına...»

Yedinci tavuk kuşağında, kocaman bir kamyon, yolun ortasına ulaşmış olan sportmen ruhlu hayvancağızı pestile çevirdi.

«Gördün mü?» diye burnuyla yolun ortasını gösterdi Yozyürek. Adam baktı, gözleri yuvalarından uğradı.

Yozyürek'in elindeki horoz, belki de sevgilisi olan tavuğun başına geleni görünce çılgına dönmüştü. Çırpınıyor, Yozyürek'in elini gagalamaya çalışıyor, yaygara ediyordu. Kahramanımız bundan yılmadı. Tüm ilgisini horoza verdi. Bu arada tavukların üçünü de kaçırdı.

Feleğin ardarda indirdiği sillelerle şaşkına dönen adamcağız, sonunda tavuklardan birini gözüne kestirip peşinden koştu. Öteki iki tavuk yolun karşısına geçmeye kalktılar. Biri başardı, uzaklarda gözden yitti. Daha kısmetsiz çıkan ötekininse yarısı yolun ortasında kaldı, öbür yarısı ise bir minibüsün tamponunda ücretsiz yolculuğa başladı.

Adam eli boş olarak geri döndü. Yerde yatan bağlı tavuğu kucağına aldı. Olanlara inanmadığı besbelliydi. İnansa böyle gülümsemezdi. Yozyürek horozu kaçırmamıştı. Bütün ağırlığını hayvanın üstüne vermiş, bekliyordu.

«Bir tavuğun olsa,» diye anlatmaya koyuldu adam. Tavuğun ibiğini okşuyordu bir yandan. «Bu tavuğun altına sekiz yumurta koysan...»

Yozyürek, sesi soluğu kesilmiş olan horozun üstünden kalktı. Cansız gövdeyi tavukçuluk heveslisi bıyıklı adamın burnuna doğru uzattı.

«Boşver,» dedi adam sırıtarak. «Neye yarardı zaten?» Elindeki son tavuğun boynunu usulca buruverdi. Kaldırımın kenarına oturup gürültüyle ağlamaya koyuldu.

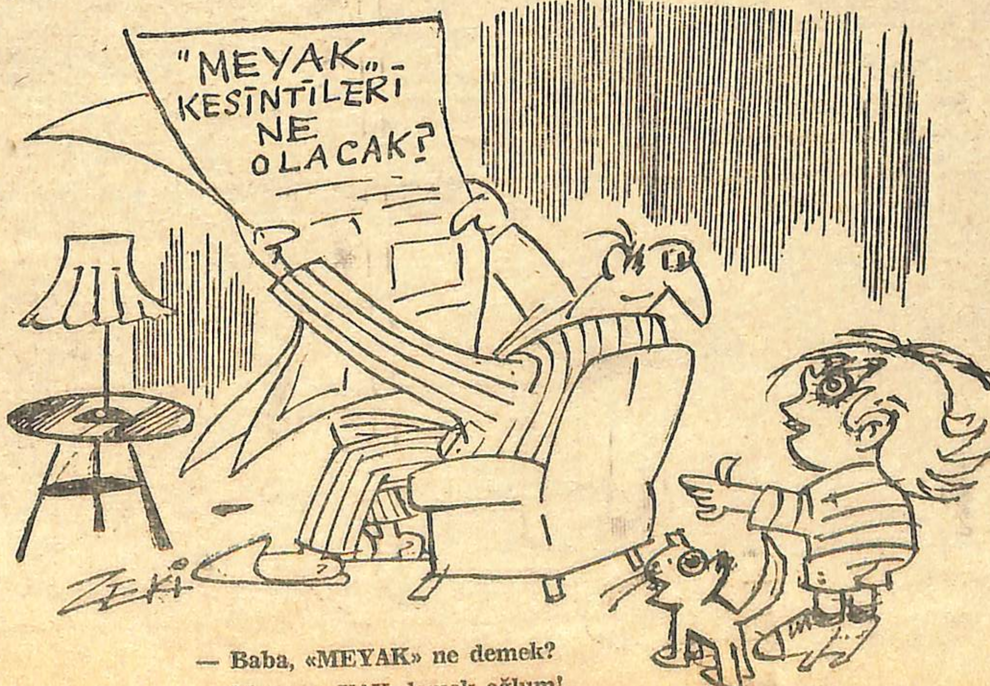
«Üzülme,» diye adamın omuzuna dokundu Yozyürek. «Senin hesaplarında baştan bir yanlışlık vardı zaten.»

Gözyaşları arasında Yozyürek'in yüzüne baktı adamcağız. «Ne yanlışlığı?»

«Sen çıkacak bütün civcivlerin tavuk olacağını umuyordun,» diye açıkladı Yozyürek. «Unutma ki yumurtadan horoz da çıkar.»

Bu büyük hikmete akıl erdirmeye çalışan adamı orada bırakıp çevik adımlarla uzaklaştı Yozyürek.

Sulhi DÖLEK

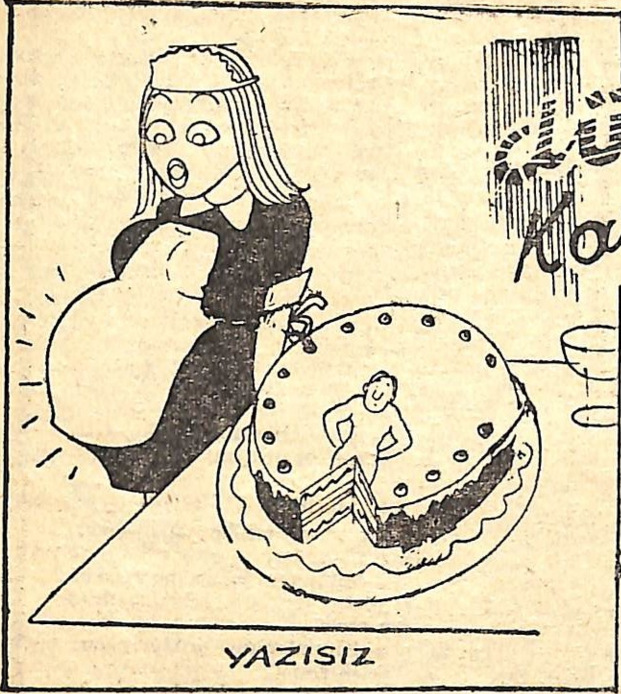

— Baba, «MEYAK» ne demek?

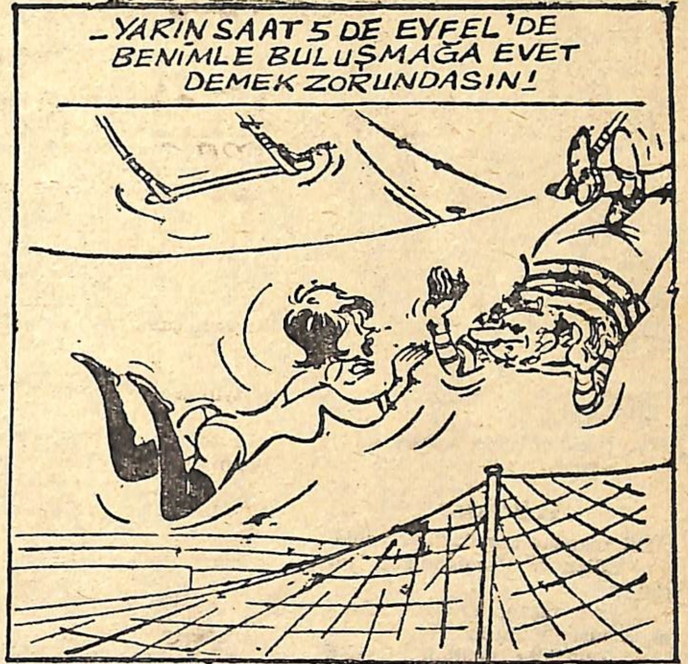
— Memuru YAK demek oğlum!..

Dünya Karikatürleri

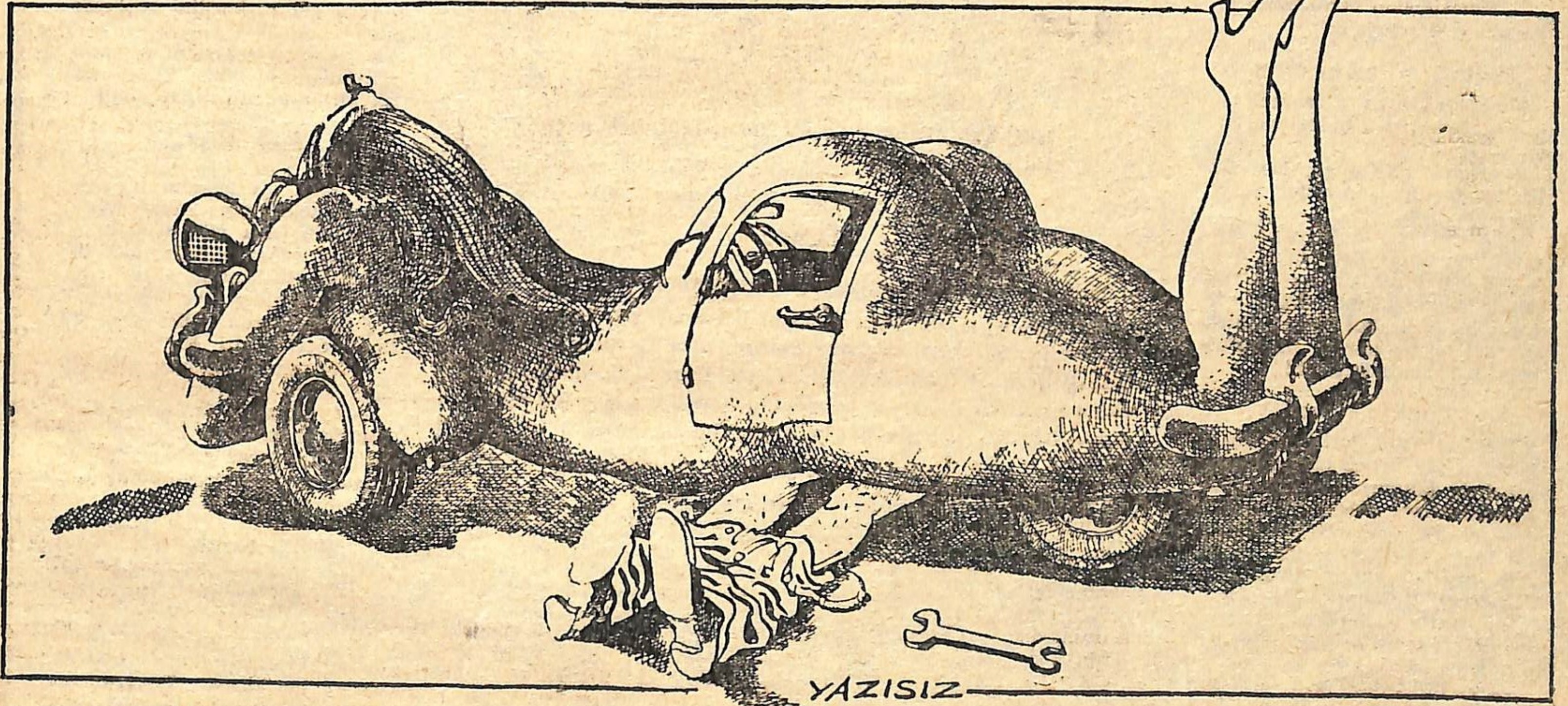
BU HAFTAKİ KONUMUZ: KADINLAR VE ERKEKLER! NASIL SAYFA, GÜZEL DEĞİL Mİ SEVGİLİ OKURLAR?

YAZISIZ

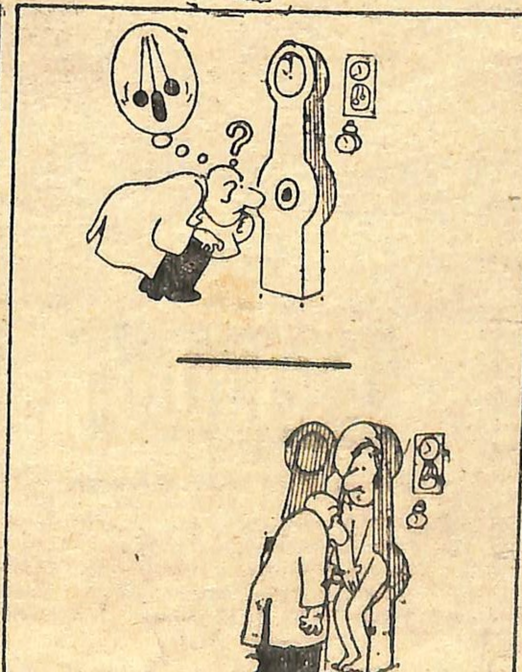
— YARIN SAAT 5 DE EYFEL'DE BENİMLE BULUŞMAĞA EVET DEMEK ZORUNDASIN!

YAZISIZ

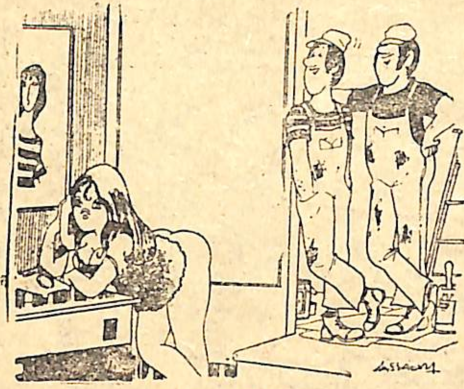
— IŞIĞI SÖNDÜR SEVGİLİM!

YAZISIZ

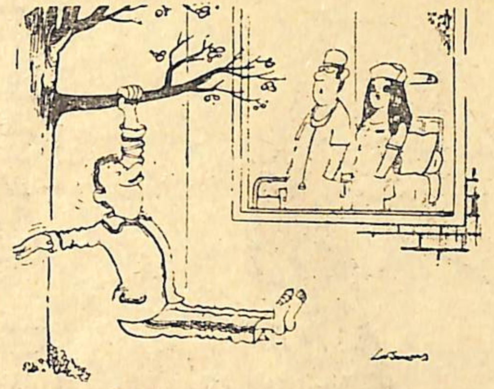

— SİZE ON DAKİKA İZİN.. HAYDİ, HEMEN İŞE BAŞLAYIN!..

— Bundan güzel bahşiş mi olur?!.

— Evet, iyileşmiş... Çıkış kartını hazırlayın!

Tebrikler

İki arkadaş karşılaştılar yolda.

— Lilian ile nişanlandığını işittim...

— Evet, nişanlanmıştım... Ama artık nişanlı değiliz...

— Tebrikler dostum... Çok memnun oldum ondan ayrıldığına. Çünkü aptal kızın biriydi...

— Fakat ondan ayrılmadım ki, iki ay evvel evlendim!

Sömürge hâtıraları

Marius'le Olive, sömürgelerde geçen günlerinden bahsediyorlardı. Olive:

— Tien-Tsin'deyken, bir gün hastalanmıştım. Ateşim 47'ye yükseldi, dedi.

— Bu bir şey değil, diye Marius cevap verdi. Ben Suarez'deyken öylesine ateşlendim ki, yatmakta bulunduğum hastanede hastabakıcı ateşimi anlayabilmek için iki termometreyi birbirine bağlamak zorunda kaldı!

Toplantı yeri

Bir Amerikalı Paris'e gelmişti. Kendini çok yalnız hissediyordu, şehri de tanımıyordu. Bir seyahat acentasına giderek:

— Bizim vatandaşlarımızdan bir haylisini gezdirdiğinizi ve tanıdığınızı sanıyorum, dedi.

— Tabii efendim...

— Onların en fazla nerede toplandıklarını öğrenebilir miyim?

Memur gülümseyerek:

— Foliberjer'de, dedi. En ön sırada, orkestranın dibinde.

Golf topu

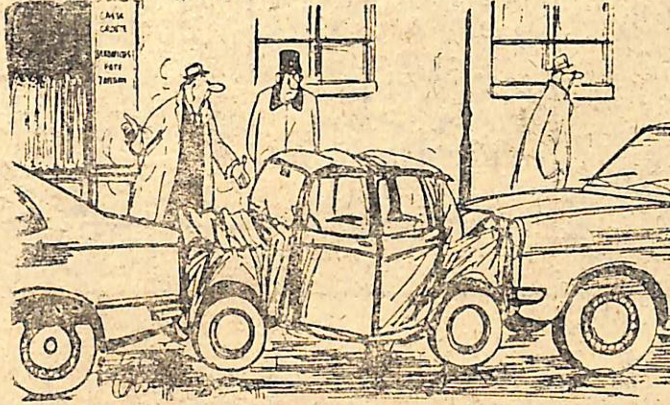
İhtiyar bir İskoçyalı, arkadaşına üzgün bir tavırla:

— Artık hayatımda hiç golf oynamıyacağım, dedi.

Arkadaşı sordu:

— Neden? Hasta mı oldun?

— Hasta filân olmadım. Yirmi seneden beri kullandığım topumu kaybettim. Ucuna bağladığım ip kopmuş farkında olmamışım.

— Şuradan bir sandviç alayım dedim, bak başıma ne geldi!..

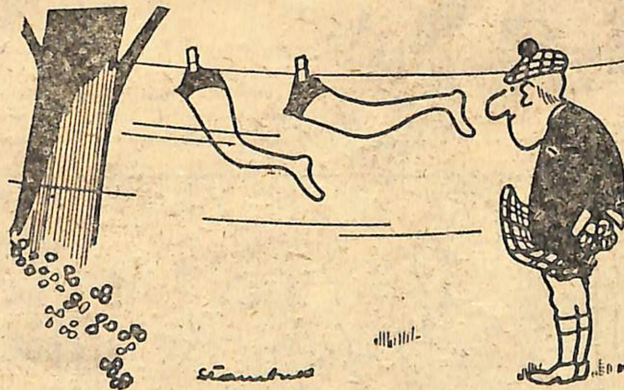
İzinde

Bir polis görevlisi, şefine rapor veriyordu:

— Sabahtan beri suçlu zanlısını izliyorum şef. Evinden çıktı, önce berbere girdi, saçlarını kestirdi. Ben de berberde yanındaki koltuğa oturarak aynı işi yaptım. Lokantada, bitişiğindeki masaya oturdum, karnımı doyurdum. Saat üçe doğru bulvardaki sinemaya girdi. İşte orada izini kaybettim...

— Neden? Peşinden sen de girmedin mi sinemaya?

— Girmedim şef. Filmi önceden görmüştüm!

Yazısız

Günah çıkarma

Bir adam, rahibe günah çıkarmaya gitmişti:

— Muhterem peder, bu gece altı defa seviştim, dedi sıkılgan bir sesle...

— Kiminle? diye rahip sordu.

— Karımla.

— Fakat, karınla olunca, bu bir günah değildir oğlum. Neden buraya gelip kendini suçluyorsun?

— Anlamanız lâzım efendim, dile kolay, altı defa! Bunu mutlak birine anlatmam lâzımdı!

Kel başa...

Babacan bir adamın hiç saçı yoktu, keldi başı. Fakat, masaj sayesinde fırça gibi saçlara sahip olunacağına inandığından bir güzellik enstitüsüne gitti. Her gün oraya gidiyor ve başına masaj yaptırıyordu. Bir süre böyle devam etti. Bir gün:

— Ne zaman saçlarım çıkacak? diye sordu görevliye.

— Ay sonunda faturamızı aldığınızda, nasıl olsa başınızda ellerinizle yolacak bir kaç tel bulursunuz, diye görevli cevap verdi.

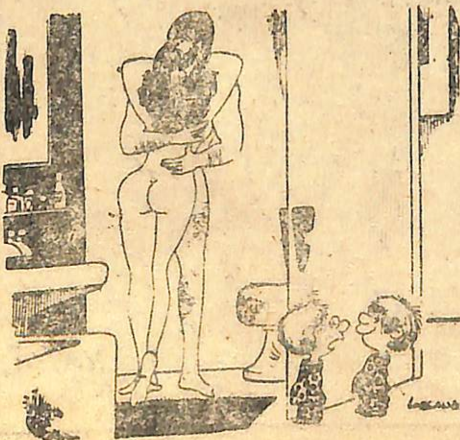
Şaka

Yaşlı bir köylü, karısının mezarı başına gitmişti. Gözyaşları içinde:

— Oh Charlotte... diye mırıldandı. Eksikliğini nasıl hissediyorum bir bilsen... Hayatım cehenneme döndü... Bir geri gelebilsen!...

O sırada mezarın üzerindeki toprak sarsılarak yarıldı ve bir köstebek dışarı çıktı. Bunu gören köylünün yüzü sapsarı kesildi, gözleri dehşetle açıldı:

— Charlotte, dedi, pot kırdım. Hiç rahatsız olma, gittiğin yerde rahat rahat kal... Ben bu sözleri sadece şaka olarak söylemiştim!

— Aptal! güreşmiyorlar, sevişiyorlar!..

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

Sahibi ERGİN ORTAÇ. Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap. Sekreter: Selâmi M. Yurdatap. Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10. Daire: 3, İstanbul Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi santimi 55 lira, iç sayfalar santimi 60 lira.

Fiyatı: 250 kuruş

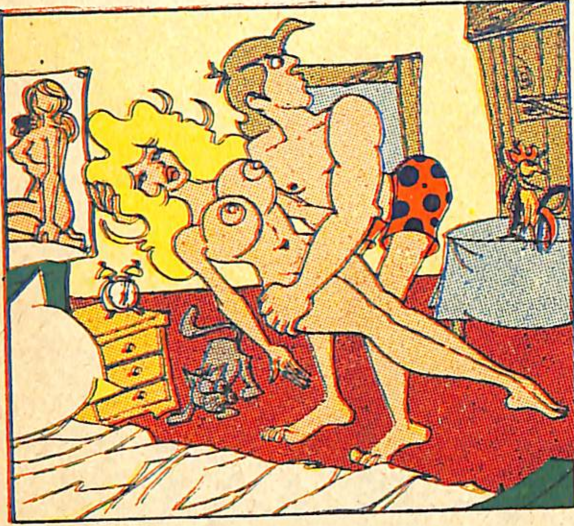
— Kelebekler üzerine yazdığınız kitabın ilginç olduğuna inanmıyorum!..

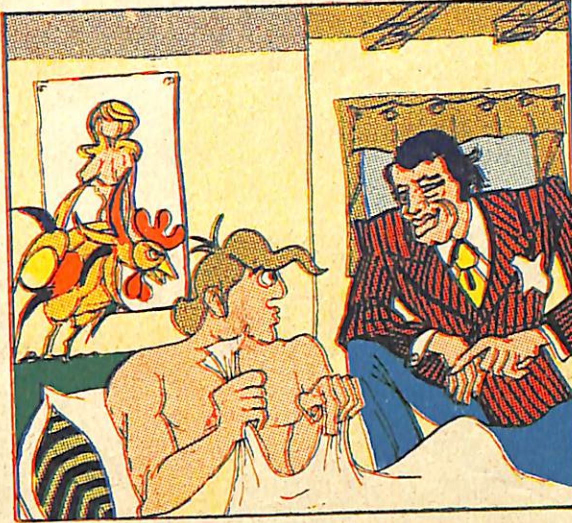

(Basın: 60096 - A - 20179 — 157)

FİGÜRANIN AŞKI

Yazan Mukadder Özakman — Çizen Orhan Özdemir

BELMONDO

Bu plâstik bebeği saklamak en iyisi,
Sabah gelebilirdi beklenmeyen birisi.

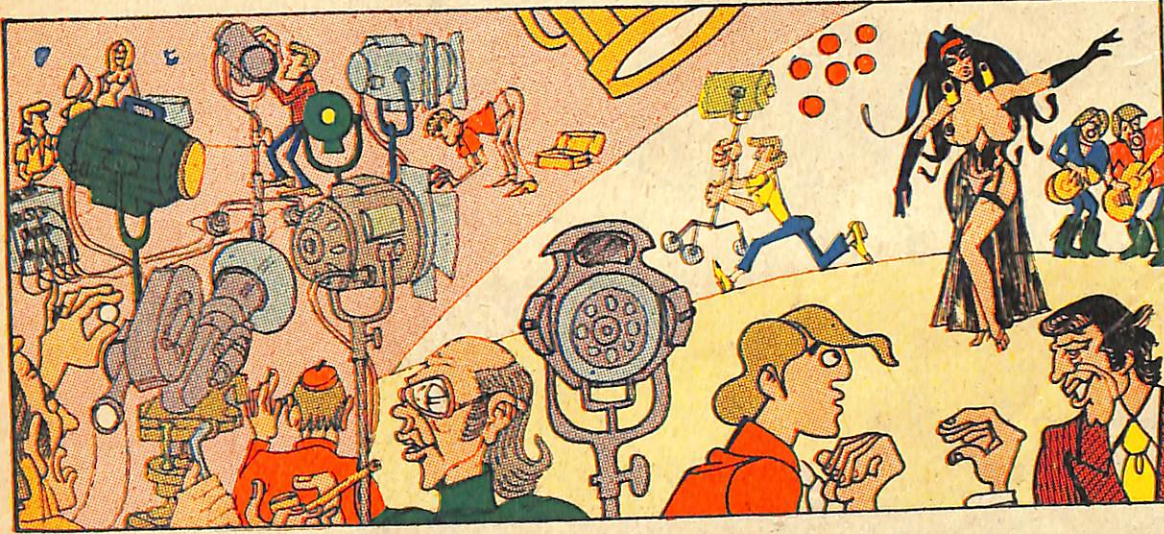
Karyolanın altına bebeği soktu hemen,
Belmondo takma adlı arkadaşıydı gelen.

Belmondo'nun gelişi olamazdı boşuna,
Bugün bir iş çıksaydı gidecekti hoşuna.

Bir gece kulübünde bugün bir çekim varmış,
Belmondo bu nedenle Figüran'ı ararmış.

İş sözünü duyunca yatağından inmişti,
Sinekkaydıdan sonra çabucak giyinmişti.

Figüran'la Belmondo girmişlerdi kolkola,
O günkü sete doğru koyulmuşlardı yola.

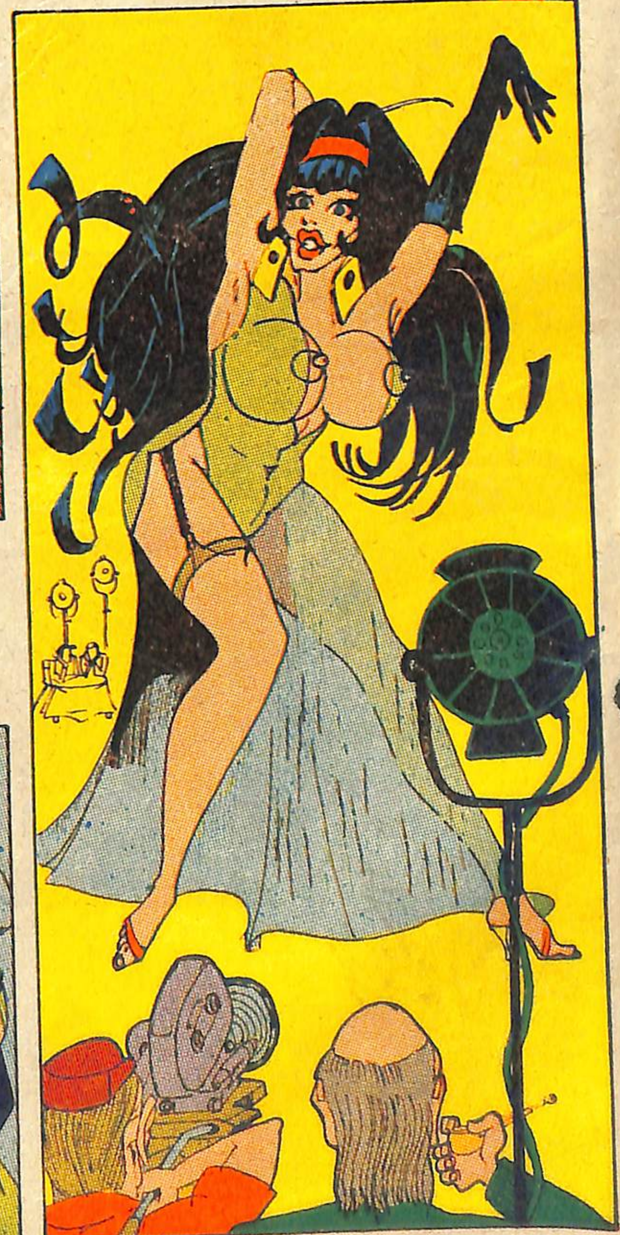
STRİPTİZ SAHNESİ

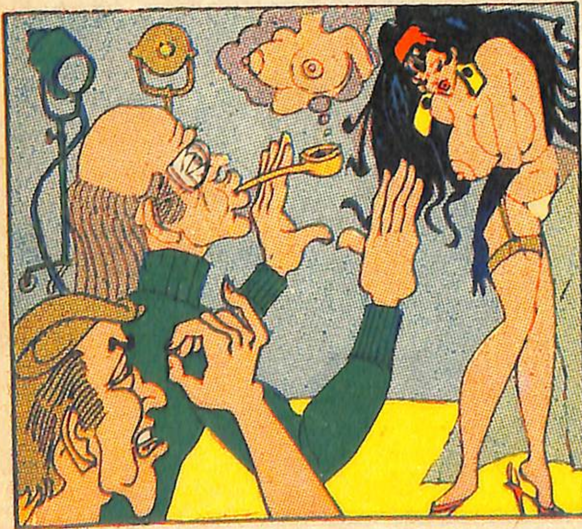
Sahne: 18, Gece... Bir gece kulübü loş...
Köşede orkestra bir müzik çalıyor hoş...

Setteki elemanlar sağa sola koşuyor,
Bir yandan diğer yana emirler uçuşuyor.

Kulübün salonunda büyük bir hazırlık var,
Masalara oturmuş şimdi tüm figüranlar.

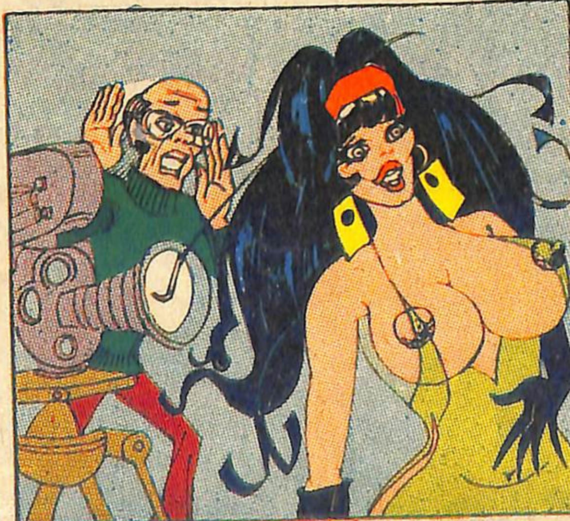
Belmondo'yla Figüran bir masaya oturmuş,
Kendi aralarında bir söyleşi tutturmuş.

Striptiz çekimine hazırlanıyor sahne,
Asistan sağa sola emir veriyor gene.

Yönetmen anlatıyor artistlere rolünü,
Şüphesiz, yönetmenin işittiniz ününü...

Striptiz yapacak perdenin vamp kadını,
Sayısız âşığı var bilirsiniz adını...

Kameraman, ışıkçı falan aldı yerini,
Herkes hazır bekliyor yönetmenin emrini.

«Kamera!» diye birden bağırınca yönetmen
Sahnenin çekimine başlanılmıştı hemen:

Parlak sahne ışığı vamp kadına vuruyor,
Yırtmaçlı bir giysiyle kadın yalnız duruyor.

(Devamı gelecek sayıda)